

EKONOMIUTSKOTTETS BETÄNKANDE 20/2014 rd

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lag om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och vissa lagar i samband med den samt om godkännande av avtalet om överföring av och ömsesidighet för bidrag till den gemensamma resolutionsfonden samt till lag om genomförande av de bestämmelser i avtalet som hör till området för lagstiftningen

INLEDNING

Remiss

Riksdagen remitterade den 1 oktober 2014 regeringens proposition med förslag till lag om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och vissa lagar i samband med den samt om godkännande av avtalet om överföring av och ömsesidighet för bidrag till den gemensamma resolutionsfonden samt till lag om genomförande av de bestämmelser i avtalet som hör till området för lagstiftningen (RP 175/2014 rd) till ekonomiutskottet för beredning.

Utlåtande

I enlighet med riksdagens beslut har grundlagsutskottet lämnat utlåtande i ärendet. Utlåtandet (GrUU 35/2014 rd) återges efter betänkandet.

Sakkunniga

Utskottet har hört

- finansråd Pauli Kariniemi och konsultativ tjänsteman Armi Taipale, finansministeriet

- förvaltningsråd Alice Guimaraes-Purokoski, högsta förvaltningsdomstolen
- byråchef Jouni Timonen, Finlands Bank
- biträdande direktör Marja Nykänen, Finansinspektionen
- konkurrensråd Seppo Reimavuo, Konkurrens- och konsumentverket
- generaldirektör Timo Laitinen, Statskontoret
- ledande finanspolitisk inspektör Meri Virolainen, Statens revisionsverk
- direktör Mari Tyster, Kommunfinans Abp
- ekonomidirektör Harri Luhtala, OP-Pohjola anl
- direktör Reima Letto, Finansbranschens Centralförbund
- ombudsman Mirjami Kajander-Saarikoski, Insättningsgarantifonden.

Dessutom har skriftligt yttrande lämnats av

- justitieministeriet
- Nordea Bank Finland Abp.

PROPOSITIONEN

Regeringen föreslår att det stiftas en lag om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag, en lag om myndigheten för finansiell stabilitet samt en lag om förvaltningsavgift till Verket för finansiell stabilitet. Vidare föreslås ändringar i lagen om Finansinspektionen, i kreditinstitutslagen och i lagen om Finlands Bank. Lagen om statens säkerhetsfond och lagen om tillfällig bankskatt föreslås bli upphävda. I propositionen föreslås att riksdagen godkänner avtalet om överföring av och ömsesidighet för bidrag till den gemensamma resolutionsfonden samt lagen om genomförande av de bestämmelser i avtalet som hör till området för lagstiftningen. Regeringen föreslår också ändringar i flera andra lagar som gäller närmast inlåningsbanker.

Avsikten med propositionen är att genomföra Europeiska unionens s.k. resolutionsdirektiv och direktivet om ändring av insättningsgaranti-direktivet, göra de ändringar i den nationella lagstiftningen som orsakas av unionens resolutionsförordning samt att genomföra avtalet om en gemensam resolutionsfond.

Den föreslagna resolutionslagen gäller utöver kreditinstitut och värdepappersföretag dessutom företag som hör till samma företagsgrupp som dem. Lagen gäller i vissa avseenden tredjeländers kreditinstitut och värdepappersföretags filialer i Finland. I lagen föreskrivs om företags beredskap för resolution, om resolution av företag som råkat i finansiella svårigheter och om omorganisering eller avveckling av verksamheten i företag under resolution. Myndigheten för finansiell stabilitet har enligt förslaget befogenhet att besluta om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och att använda resolutionsverktyg och -befogenheter i stället för att försätta ett företag i likvidation eller konkurs. Den viktigaste befogenheten innebär enligt förslaget täckning av ett företags förluster med aktie- eller andelskapital och ogiltigförklaring av aktier eller andelar i samma förhållande samt vid behov nedskrivning av skulder och konvertering av skulder till aktier eller andelar.

I unionens resolutionsförordning föreskrivs om inrättande av en gemensam europeisk resolutionsmyndighet och en gemensam resolutionsfond, som tillsammans med rådet, kommissionen och de nationella resolutionsmyndigheterna bildar en gemensam resolutionsmekanism för de medlemsstater som deltar i bankunionen. Resolutionsförordningen ska tillämpas på kreditinstitut som är belägna i medlemsstater, på moderföretag som omfattas av Europeiska centralbankens gruppbaseerade tillsyn och bedriver gränsöverskridande verksamhet samt på sådana i en deltagande medlemsstat belägna värdepappersföretag och finansiella institut vilkas moderföretag står under tillsyn som avses ovan. Sådana nämnda institut och grupper som omfattas av Europeiska centralbankens gruppbaseerade tillsyn samt grupper som bedriver gränsöverskridande verksamhet står under resolutionsnämndens primära behörighet. Denna behörighet omfattar dessutom alla sådana kreditinstitut för vilkas resolution den gemensamma resolutionsfonden används. Förordningen ska tillämpas på resolution av sådana institut och företag som avses i den. De nationella resolutionsmyndigheterna ansvarar för genomförandet av resolutionsnämndens beslut. I förordningen föreskrivs om resolutionsnämndens organisation, ledning och ekonomiförvaltning samt om inrättande av resolutionsfonden. Den föreslagna resolutionslagen ska tillämpas på institut inom förordningens tillämpningsområde endast till den del som något annat inte föreskrivs i förordningen.

Genom lagen om myndigheten för finansiell stabilitet inrättas Verket för finansiell stabilitet, som i egenskap av nationell resolutionsmyndighet använder de resolutionsverktyg och -befogenheter som avses i resolutionslagen. Verket samarbetar med resolutionsnämnden och de nationella finansmarknadsmyndigheterna. Till verkets uppgifter hör också att hos instituten ta ut stabilitetsavgifter i enlighet med resolutionsförordning och att överföra de insamlade medlen, dvs. Finlands finansieringsandel, till den gemensamma resolutionsfonden. Insättningsgaranti-

fondens uppgifter i anslutning till säkerställandet av inlåningsbankens insättares tillgodohavanden ska överföras till verket. Insättningsgarantifonden ska inom en 10 års övergångsperiod utökas genom insättningsgarantiavgifter upp till fondens miniminivå, som är 0,8 procent av de garanterade insättningarna. Verket ska förvalta en fond som står utanför statsbudgeten och utgörs av stabilitetsavgifterna som betalas till resolutionsfonden samt av insättningsgarantiavgifterna som betalas till insättningsgarantifonden. Verkets driftsutgifter täcks genom avgifter som tas ut hos instituten. I den föreslagna lagen om förvaltningsavgift till Verket för finansiell stabilitet föreskrivs om förvaltningsavgifter som tas ut för att täcka verkets driftsutgifter.

Det föreslås att lagen om statens säkerhetsfond och lagen om tillfällig bankskatt upphävs. Det är inte längre motiverat att ta ut bankskatt hos inlåningsbankerna eftersom instituten enligt lagen om myndigheten för finansiell stabilitet blir skyldiga att betala EU:s stabilitetsavgift och nationell stabilitetsavgift. Det föreslås att de medel som bankskatten inbringat överförs dels till resolutionsfonden och dels till statsbudgeten. Skatten vid beräkningen av stabilitetsavgifterna från och med 2015 ska räknas inlåningsbankerna till godo i samma förhållande som de betalat bankskatt.

Den gemensamma resolutionsmekanismen för medlemsstaterna i bankunionen inrättas dels genom resolutionsförordningen, dels genom ett

internationellt avtal varmed medlemsstaterna inom euroområdet och övriga medlemsstater som deltar i mekanismen antar detaljerade bestämmelser om överföring av medel till den gemensamma resolutionsfonden samt om successiv sammanslagning av tillgångarna. Den föreslagna lagstiftningen uppfyller de krav som ställs på parterna enligt det ovan nämnda avtalet.

Regeringen föreslår att kreditinstitutslagen kompletteras med bestämmelser om kreditinstituts skyldighet att utarbeta en återhämtningsplan och om tryggnad av den fortsatta verksamheten efter en betydande försämring av ett kreditinstituts finansiella situation. Finansinspektionen föreslås få utökade befogenheter att i ett tidigt skede vidta åtgärder som gör det möjligt att ingripa då det skett en försämring av den finansiella situationen.

I de övriga lagar som ingår i propositionen föreslås ändringar som föranleds av resolutionslagen.

Propositionen hänför sig till budgetpropositionen för 2015 och avses bli behandlad i samband med den.

Lagarna avses träda i kraft den 1 januari 2015. Lagen om genomförande av de bestämmelser i avtalet om en gemensam resolutionsfond som hör till området för lagstiftningen ska träda i kraft vid en tidpunkt som bestäms genom förordning av statsrådet, samtidigt som avtalet träder i kraft för Finlands del.

UTSKOTTETS ÖVERVÄGANDEN

Allmän motivering

Utskottet tillstyrker lagförslagen, men med följande anmärkningar och ändringsförslag. Utskottet tillstyrker likaså godkännandet av det avtal och utfärdandet av den förklaring som avses i propositionen.

Propositionens utgångspunkter

Propositionen innehåller ett omfattande regelverk om resolution av banker. Det föreslagna re-

gelverket utgör en väsentlig del av bankunionen, vars syfte är att genom tillsyn och gemensam krishantering i första hand förebygga uppkomsten av kriser och i andra hand begränsa konsekvenserna av uppkomna kriser. Propositionen ger tillsynsmyndigheterna verktyg för att så tidigt som möjligt ta itu med problem som upptäckts vid tillsynen och därigenom förhindra att problemen eskalerar till en fullskalig finanskris. Avsaknaden av ett sådant förebyggande regelverk var en av de främsta orsakerna till den se-

naste finanskrisens omfattning. I brist på gemensamma rutiner och regler fattades besluten alltför sent. Marknaden fick aldrig något förtroende för de åtgärder som tillämpades. Det föreslagna regelverket i kombination med den befintliga tillsynen över bankerna och bestämmelserna om de offentliga finanserna skapar avsevärt tydligare och stabilare förutsättningar för att på ett tidigt stadium reagera på problem på såväl mikro- som makroplanet.

Ett av de främsta målen med propositionen är att förebygga s.k. moralisk risk genom att bryta kopplingen mellan banker och stater, eftersom denna koppling inneburit att särskilt skattebetalarna tvingats rädda banker i kris. I propositionen föreslås därför att det införs s.k. placeraransvar, vilket innebär att det i första hand är ägarna och investerarna som ska ansvara för finansieringen av kreditinstitut som hamnat i betalnings-svårigheter.

De nya bestämmelserna ställer inte upp några direkta skyldigheter för medlemsstaterna att finansiera resolutionsåtgärderna och ökar inte heller medlemsstaternas solidariska ansvar. Krisbanken ska i första hand själv svara för den behövliga finansieringen, och i andra hand är branschen gemensamt ansvarig för att sköta finansieringsbehov som beror på insolvens genom förhandsfondering och eventuell tilläggsfinansiering. Beslut om statlig finansiering fattas alltid separat och i Finland kräver detta alltid särskilt godkännande av riksdagen. Denna tolkning understryks också i den förklaring som nu föreläggs riksdagen för godkännande. Det är enligt utskottet bra att statens ansvar enligt propositionen minimeras genom att det i Finland inte ges möjlighet att använda de statliga stabiliseringsverktyg som avses i artiklarna 56—58 i direktivet.

Enligt statens revisionsverks bedömning kan det nya regelverket i hög grad öka placeraransvaret och minska de risker och ansvar för den offentliga ekonomin i EU:s medlemsstater som en bankkris innebär.

EU-regelverket bakom propositionen

I propositionen föreslås ett mångskiktat regelverk som bygger på resolutionsförordningen¹, ett till förordningen anknyttande avtal mellan euroländerna och Danmark², resolutionsdirektivet³ och ändringar i insättningsgarantidirektivet⁴. Vidare föreslår regeringen att riksdagen godkänner att det ges en av Tyskland uppgjord förklaring i anslutning till avtalet. I förklaringen understryks att avtalet om en gemensam resolutionsfond och EU:s resolutionsförordning ska tolkas så att de inte skapar förpliktelser vad gäller medlemsstaternas gemensamma ansvar, ändring av ESM⁵ eller i synnerhet användningen av offentliga medel på ett sätt som begränsar de avtalslutande parternas ekonomiska självbestämmanderätt eller ekonomiska ansvar. Till avtalet hör dessutom två förklaringar som bör godkännas av alla signatärerna till avtalet. Riksdagens godkännande krävs inte för dessa förklaringar, som bygger på artikel 9 och 12 i avtalet. Ekonomiskottet fäster dock uppmärksamhet vid förklaring nr 1, där betydelsen av ett omfattande placeraransvar som utgångspunkt för resolutionslagstiftningen betonas starkt.

Den resolutionsförordning som redan trätt i kraft innehåller bestämmelser om resolutionsmekanismen, dvs. om den gemensamma europeiska resolutionsmyndigheten, resolutionsfonden och resolutionsförfarandet. Förordningen tillämpas fullt ut från och med den 1 januari 2016. Avtalsländerna förbinder sig att under en övergångsperiod på åtta år samla in stabilitetsavgifter så att den gemensamma resolutionsfonden vid slutet av perioden nått sin fulla volym (totalt 55 miljarder euro). I avtalet ingår bestämmelser om de principer som ska tillämpas under övergångsperioden. Avsikten är att praxisen för

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014

² Avtal om överföring av och ömsesidighet för bidrag till den gemensamma resolutionsfonden

³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU

⁴ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU

⁵ Europeiska stabilitetsmekanismen

övergångsperioden ska preciseras ytterligare före ingången av 2016. Resolutionsdirektivet föreskriver i sin tur om resolutionsverktyg som är bindande för alla medlemsstater i EU och ska gälla kreditinstitut och värdepappersföretag. Direktivet ska sättas nationellt i kraft senast den 1 januari 2015. Bestämmelserna om skuldnedskrivning ska börja tillämpas senast den 1 januari 2016. Genom en ändring insättningsgaranti-direktivet harmoniseras bl.a. definitionen av ersättningsberättigade insättningar och principerna för förhandsfinansiering av insättningsgarantin (målnivån är 0,8 procent av de garanterade insättningarna) samt förkortas den tid under vilken det insättningar ska finnas tillgängligt från nuvarande tjugo till sju arbetsdagar.

Genom det nya regelverket omfattar regleringen av finansmarknaden i fråga om solida institut verktyg för normal tillsyn (bl.a. resolutions- och återhämtningsplaner, stresstester och vid behov skärpt tillsyn), förebyggande åtgärder i det fall att problem upptäcks i kapitaltäckningen (återhämtningsplan och tidigt ingripande av myndigheterna). I det fall att institutet riskerar insolvens ges myndigheterna stora befogenheter att genom olika åtgärder säkerställa en kontrollerad avveckling av institutet. Till myndigheternas viktigaste befogenheter hör att de kan ställa institut under resolutionsförvaltning, ogiltigförklara aktier och andelar, skriva ned det nominella värdet på och konvertera skulder till aktiekapital (ägar- och placeransvar), skriva ned aktier, överföra affärsverksamhet och bilda ett tillfälligt institut eller egendomsförvaltningsbolag. Regleringen utgår från att effektiv tillsyn kan förhindra att ett institut går in i en djup kris och måste försättas i resolution.

Centrala element i den nationella regleringen

EU-reglerna ger endast ringa nationell rörelsefrihet. Också de viktigaste nationella lösningarna gäller EU-regelverket och anknyter till organiseringen av myndighetsfunktionerna (Verket för finansiell stabilitet) och ordnandet av fondering på förhand (stabilitetsfonden).

Verket för finansiell stabilitet. Regeringen föreslår att det inrättas en ny resolutionsmyndighet, Verket för finansiella stabilitet (nedan verket), som ska utgöra den nationella myndighet som avses i EU:s resolutionsförordning och resolutionsdirektiv. I enlighet med EU-reglerna ska verket ha omfattande befogenheter, vilka fastställs i lagförslag 1 (särskilt 6—12 kap.). Om verkets uppgifter och om de fonder som verket ska förvalta föreskrivs i lagförslag 2 och om verkets förvaltningsavgift i lagförslag 4.

Det är frågan om nya och betydande befogenheter för en myndighet, även om de endast kan tillämpas enligt stränga, lagstadgade kriterier. Resolutionsverktygen är avsedda som alternativ till likvidation och konkurs. Verktygen kan användas först när ett institut inte längre är funktionsdugligt eller hotas av ett insolvensförfarande. När ett institut ställts under resolutionsförvaltning har verket den krävande uppgiften att hitta vägar att begränsa problemen till krisinstitutet och förhindra att krisen får ett bredare grepp om finansmarknaden.

Utskottet ser det som motiverat att inrätta ett separat verk för resolutionsuppgifter. Det utgörs den bästa garantin för att myndigheten, som har betydande befogenheter, är neutral och fattar självständiga beslut. Samtidigt ser utskottet det som viktigt att verket har goda möjligheter till samarbete med andra aktörer på finansmarknaden (finansministeriet, Finlands Bank och Finansinspektionen). Utan att äventyra myndighetens självständighet kan man då vid behov utnyttja kompetens och kunskaper på annat håll och utveckla metoder och rutiner för att minimera förvaltningsutgifterna och de extra kostnader som branschen drabbas av. Propositionen ger de behövliga ramarna för ett sådant samarbete.

Stabilitetsfonden. Resolutionsdirektivet (artikel 100) förutsätter att medlemsstaterna fastställer ett finansieringsarrangemang, om vilket en utsedd myndighet fattar beslut. Myndighetens uppgift är att samla in stabilitetsavgifter från betalningsskyldiga institut och överföra dem på det sätt som avses i resolutionsförordningen. Stabilitetsavgifter insamlade från värdepappersföre-

tag (den nationella stabilitetsavgiften) ska bli kvar i den nationella fonden, medan avgifter insamlade från kreditinstitut (EU:s stabilitetsavgift) överförs till EU:s gemensamma resolutionsfond. Myndigheten har i uppgift att se till att branschen betalar avgifterna och att de överförs vidare i tid. EU:s gemensamma resolutionsfond ska uppnå sin fulla volym⁶ under en övergångsperiod på åtta år.

Insättningsgarantidirektivet förutsätter å sin sida att medlemsländerna nationellt inom en tio års övergångsperiod fonderar ett belopp som motsvarar 0,8 procent av de garanterade insättningarna. För detta ändamål samlas en insättningsgarantiavgift in hos inlåningsbankerna. De medel som hänför sig till insättningsgarantin ska hållas skilt från andra medel som gäller krishantering, och medel som fonderats för insättningsgarantin får enbart användas för nationella resolutionsåtgärder.

Det nya regelverket ändrar fullständigt vårt gällande nationella system, där beredskapen inför bankkriser grundat sig på statens säkerhetsfond, som är offentligt finansierad, och numera också på bankskatten. I fråga om insättningsgarantin uppfyller den statliga beredskapen redan nu EU:s krav ifråga om fondering (fonden uppgår till cirka 1,3 % av de garanterade insättningarna). Arrangemangen för fonderingen måste dock ses över och ansvaret för fondförvaltningen läggas över på den avsedda myndigheten.

Genom de nya EU-bestämmelserna rivs vårt nationella beredskapssystem upp och ersätts med en av Verket för finansiell stabilitet förvaltat stabilitetsfond, som är sammansatt av resolutionsfonden (stabilitetsavgifter) och insättningsgarantifonden (insättningsgarantiavgifter). Statens säkerhetsfond ska upplösas och den temporära bankskatten upphävas.

Samtliga uppgifter, rättigheter och skyldigheter i anslutning till insättningsgarantin överförs till den nya insättningsgarantifond som ska förvaltas av Verket för finansiell stabilitet, men den nuvarande insättningsgarantifonden, som förval-

tas av branschen, kommer tills vidare att finnas kvar åtminstone delvis. Övergångsbestämmelsen i lagförslag 6 i propositionen innehåller bestämmelser om hur och för vilka ändamål medlen i den gamla insättningsgarantifonden får användas. Enligt bestämmelsen får fondens tillgångar, om fonden särskilt beslutar om det, användas för bl.a. medlemskreditinstitutets årliga garantiavgifter. Fonden kan besluta att den andel av den gamla insättningsgarantifonden som överskrider det belopp som förutsatts för den nya insättningsgarantifonden (0,8 % av de garanterade insättningar) blir kvar i den gamla fonden också efter den övergångsperiod på tio år som avses i 8 kap. 2 § i lagförslag 2. Likaså kan fonden besluta att medlemsbankers extra årliga garantiavgifter betalas ur den gamla insättningsgarantifonden. Verket ges i sin tur rätt att i vissa undantagsfall, om vilka föreskrivs särskilt (7 mom. 2 punkten), ålägga den gamla insättningsgarantifonden att överföra fondens tillgångar till nya insättningsgarantifonden så att betalningen av avgifterna kan skötas.

Ekonomiutskottet konstaterar att den skyldighet att fondera tillgångar som EU-regelverket förutsätter i princip skulle kunna göras främst genom budgetfinansiering eller som nu föreslås via fond utanför budgeten. Utskottet menar att den modell som föreslås i propositionen är mer ändamålsenlig med tanke på resolutionsuppgifterna. Modellen tillåter en mer flexibel penningtrafik mellan den nationella fonden och EU:s resolutionsfond än ett budgetförfarande skulle göra. I händelse av en kris kan det dessutom snabbt bli nödvändigt att samla in en extra stabilitetsavgift inom branschen. En till budgeten bunden finansiering lämpar sig dåligt också för denna typ av situationer.

Utskottet menar att också huvudlinjerna i förfarandet för verkställande av insättningsgarantin är motiverade. I kreditinstitutslagens 14 kap. föreskrivs om Finlands nuvarande insättningsgarantifond. Insättningsgarantifondens tillgångar kan enligt lagen användas endast för betalning av ersättningar till insättare i sådana insolvenssituationer som närmare definieras i lagen. I lagen föreskrivs dessutom att en inlåningsbank har

⁶ cirka 55 miljarder euro, varav Finlands andel är cirka 1,2 miljarder euro

inte rätt att kräva att dess andel i insättningsgarantifonden ska avskiljas för banken själv eller att överlåta den till någon annan. De tillgångar som samlats in i den nuvarande insättningsgarantifonden är alltså fonderade för ett särskilt ändamål, och de som bidragit till fonden har inte rätt att kräva tillbaka den andel de betalat eller ändra ändamålet med tillgångarna. Tillgångarna har samlats in av branschen på förhand som garanti för insättarna och kan inte heller i framtiden användas för något annat ändamål. Alla insättare har samma möjligheter att få ersättning ur den nuvarande insättningsgarantifonden oberoende av till exempel hur länge banken varit medlem i fonden eller hur mycket den har bidragit med. Den modell som föreslås i propositionen, dvs. att tillgångar kan överföras för samma, och uttryckligen nationella, ändamål, är enligt utskottet motiverad. Det är också välkommet att övergångstiden är tio år.

Som konstaterades ovan har verket med stöd av 7 mom. 2 punkt i övergångsbestämmelsen i lagförslag 6 rätt att ålägga den gamla insättningsgarantifonden att överföra fondens tillgångar till den nya insättningsgarantifonden i sådana undantagsfall där insättningsgarantifondens tillgångar inte räcker för betalning av garanterade insättningar och extra årliga garantiavgifter inte kan tas ut tillräckligt snabbt och på ett sätt som tryggar stabiliteten. I sådana situationer ska den gamla insättningsgarantifondens tillgångar också kunna användas till godo för insättare i sådana insättningsbanker som inte har varit medlem i den gamla insättningsgarantifonden. Ekonomiutskottet menar att propositionen i princip är motiverad också på denna punkt. De föreslagna bestämmelserna motsvarar de nuvarande användningsprinciperna för insättningsgarantifonden på så sätt att samtliga insättare behandlas lika. Å andra sidan understryker utskottet att förfarandet är exceptionellt och kan bli aktuellt endast om tillgångarna i den nya insättningsgarantifonden redan har använts och behövliga medel inte kan tas ut tillräckligt snabbt genom en extra årlig garantiavgift utan att stabiliteten på finansmarknaden äventyras. Det kan således gälla situationer där till exempel risken

för en uttagsanstormning är uppenbar om inte snabba åtgärder sätts in. Om verket tvingas till de ovan avsedda exceptionella åtgärderna kan det uppstå en situation där också en inlåningsbank som inte har varit medlem i den gamla insättningsgarantifonden lyckas dra nytta av tillgångarna i den gamla fonden. Utskottet ser det som ändamålsenligt att den gamla insättningsgarantifonden i dessa fall får en regressfordran på det belopp varmed insättningarna i den inlåningsbanken har ersatts ur insättningsgarantifonden eller använts för resolution i enlighet med 5 kap. 14 § i lagförslag 2. Utskottet föreslår i detta sammanhang att det till övergångsbestämmelsen i lagförslag 6 fogas nya 11 och 12 mom. Ändringsförslaget beskrivs utförligare i detaljmotiven.

Övrigt. Med hänsyn till den nationella finansmarknaden är det viktigt att resolutionsförfarandena fungerar väl också på en marknad där *dotterbolag till utländska koncerner* utgör ett väsentligt inslag. Ekonomiutskottet konstaterar att lagförslag 1 tillämpas på finländska kreditinstitut oberoende av om de hör till en utländsk koncern eller inte. Är instituten en del av en utländsk koncern ska artikel 10—14 i resolutionsdirektivet tillämpas på dess resolutionsplan. Om moderbolaget är ett kreditinstitut som hör till den gemensamma resolutionsmekanismen ska artikel 8 och 9 i resolutionsförordningen tillämpas. I 8 kap. 10 § i lagförslag 1 finns dessutom bestämmelser om samarbete med andra EES-staters resolutionsmyndigheter i fråga om minimikrav för nedskrivningsbara skulder. Beslut i anslutning till detta ska fattas skilt för varje institut.

I samband med behandlingen av frågan har det framförts att den nya bestämmelsen endast borde tillämpas på affärsbanker och att samman slutningar som avviker från sedvanliga kreditinstitut, t.ex. det offentligt ägda *Kommunfinans Abp*, skulle uteslutas från tillämpningsområdet. Ekonomiutskottet konstaterar att resolutionsdirektivet inte tillåter lagstadgade undantag på basis av arten av kreditinstitutens verksamhet. Om ett institut har status av kreditinstitut förbinder

sig institutet samtidigt till bestämmelserna om kreditinstitut, även i det fall att institutets offentligt rättsliga karaktär kunde tala för en annan tolkning.

Grundlagsutskottets utlåtande

Grundlagsutskottet har i sitt utlåtande inte framfört några anmärkningar om lagstiftningsordningen för lagförslagen, avtalet eller de förklaringar som ansluter sig till avtalet.

I utlåtandet föreslås dock ändringar i enskilda bestämmelser i lagförslagen 1, 2 och 4. Ekonomiutskottet har i huvudsak beaktat dessa förslag på det sätt som framgår närmare i detaljmotiveringen. Till den del grundlagsutskottet föreslagit ändringar i 16 kap. 1 § i lagförslag 1 och i 6 § 1 mom. i lagförslag 6 konstaterar ekonomiutskottet följande.

I 16 kap. 1 § i lagförslag 1 bemyndigas statsrådet att för viss tid begränsa finansmarknadsaktörernas verksamhet (punkt 1) eller besluta om begränsningar och förbud gällande de förfaringsätt som ska iakttas på en reglerad finansmarknad (punkt 2). I propositionens detaljmotiv har ytterst stränga kriterier ställts upp för tillämpningen av detta bemyndigande.

Grundlagsutskottet anser i sitt utlåtande att båda punkterna i 1 § bör kompletteras åtminstone med en förteckning över exempel på begränsningar och förbud som statsrådet med stöd av bestämmelsen kan besluta om.

Bestämmelsen motsvarar 19 b § i lagen om statens säkerhetsfond (379/1992). När denna stiftades lyfte grundlagsutskottet i sitt utlåtande fram ett motsvarande ändringsbehov. I ekonomiutskottets betänkande (EkUB 7/2009 rd) konstaterades då följande: "Det är svårt att i förväg komplettera 19 b § 1 mom. 1 och 2 punkten med en tillräckligt tydlig exempelförteckning eftersom det inte finns något som tyder på att lagen kan komma att tillämpas i någon specifik situation. Händelserna på finansmarknaden kan vara så nya och annorlunda att det är svårt att förutse vilka åtgärder som kan behövas.

Åtgärderna från statsrådets sida är villkorade, det vill säga de ska vara nödvändiga. Det i sin

tur betyder att bestämmelserna bara kan sättas in om målen med dem inte kan tillgodoses med andra myndighetsbefogenheter. Dessutom måste finansministeriet först begära yttrande från Finlands Bank och Finansinspektionen. Beslutet av statsrådet får överklagas till högsta förvaltningsdomstolen som är skyldig att behandla ärendet skyndsamt." På dessa grunder föreslog inte ekonomiutskottet de ändringar som föreslagits av grundlagsutskottet, utan ansåg att om det blir aktuellt att tillämpa lagen måste statsrådet inom ramen för begränsningarna i lagen ha rätt att bestämma om åtgärder utifrån det rådande läget.

Ekonomiutskottet konstaterar att situationen på finansmarknaden åtminstone inte har blivit tydligare. De grunder som anfördes 2009 gäller därför fortfarande. Det kan i exemplsyfte konstateras att den gällande bestämmelsen ursprungligen formulerades år 2009 när finanskrisen höll på att bryta ut. I de centraleuropeiska länderna ledde omfattande blankning till stora förändringar i finansinstitutens aktiekurser, vilket hotade stabiliteten på marknaden. Blankningsvågen spred sig snabbt från land till land och det stod snart klart att de finländska myndigheternas befogenheter inte skulle räcka till för att kontrollera situationen om krisen spred sig till Finland. Syftet med 19 b § i lagen om statens säkerhetsfond var att ge myndigheterna behövliga undantagsbefogenheter för att kunna kontrollera utifrån kommande allvarliga och förutsedda störningar på den finländska marknaden.

På dessa grunder föreslår ekonomiutskottet att den nämnda bestämmelsen godkänns enligt propositionen.

I 6 § i lagförslag 4 föreskrivs det om sänkning av förvaltningsavgiften. Enligt 1 mom. ska Verket för finansiell stabilitet vid behov fastställa förvaltningsavgiften så mycket lägre att det sannolikt inte uppkommer något överskott, om beloppet som tas ut som förvaltningsavgifter sannolikt skulle överstiga verkets kostnader.

Grundlagsutskottet anser i sitt utlåtande att sänkt förvaltningsavgift som fastställs av Verket för finansiell stabilitet inte ter sig som en skattelättnad som är ett tydligt undantag, och konsta-

terar därför att bestämmelserna obetingat måste preciseras.

Ekonomiutskottet konstaterar att de nya resolutionsreglerna skapar en helt ny situation och att det är svårt att förutse hur det praktiska genomförandet kommer att se ut. Som ett led i resolutionsmekanismen är de nationella resolutionsmyndigheternas befogenheter delvis överlappande med de befogenheter som EU:s resolutionsnämnd har. De nationella resolutionsmyndigheterna deltar också i resolutionsnämndens arbete. I EU:s resolutionsförordning föreskrivs dessutom att de nationella myndigheterna är skyldiga att verkställa resolutionsnämndens beslut.

För till exempel de tre finländska kreditinstitut som omfattas av resolutionsnämndens primära behörighet görs resolutionsplanerna sannolikt upp i huvudsak av Verket för finansiell stabilitet. Uppgörandet av resolutionsplaner kommer att sysselsätta verket särskilt under de första verksamhetsåren. Dessutom torde deltagandet i resolutionsnämndens arbete vara intensivt när resolutionsverktyg tillämpas på kreditinstitut som omfattas av resolutionsnämndens behörighet eller ett institut utnyttjar EU:s gemensamma resolutionsfond. Det konstateras helt riktigt i propositionen att verksamheten inom Verket för finansiell stabilitet är av sådan art att det är svårt att uppskatta hur stora kostnaderna kommer att bli. Ekonomiutskottet hänvisar till en tidigare motsvarande tolkning av grundlagsutskottet (GrUU 41/2004 rd) i samband med behandlingen av förslaget till lag om tillsynsavgift till Finansinspektionen (RP 199/2004 rd). I propositionen gavs Finansinspektion bl.a. prövningsrätt i fråga om sänkning av tillsynsavgiften. Grundlagsutskottet konstaterade då att det kan vara svårt att avpassa tillsynsavgifter och tillsynskostnader efter varandra. Det kan hända att de uttagna tillsynsavgifterna överskrider kostnaderna. Dessutom kan Finansinspektionen gå med ett överskott från året innan och det läggs till den kalkylerade avkastningen. Det är inte heller omöjligt att bankernas balanser som ligger till grund för tillsynsavgiften har förändrats. Grund-

lagsutskottet fäste också uppmärksamhet vid att huvudregeln enligt propositionsmotiven bör vara att avgiften sänks för alla avgiftsskyldiga med ett lika stort proportionellt belopp, så att tillsynsobjekten behandlas lika. På de nämnda grunderna angås grundlagsutskottet att förfarandet med att sänka tillsynsavgiften var fullt korrekt och konstaterade följande: "Avgiften sänks till förmån för de avgiftsskyldiga och prövningen anses vara bunden prövning. Därmed uppfyller förslaget kriterierna i 81 § 1 mom. i grundlagen att grunderna för storleken på en skatt ska bestämmas genom lag. Men utskottet anser att 9 § i det första lagförslaget lämpligen bör kompletteras med att avgiften sänks jämlikt för alla avgiftsskyldiga med ett lika stort proportionellt belopp."

Ekonomiutskottet menar att 6 § i lagförslag 4 motsvarar 9 § i lagen om tillsynsavgift till Finansinspektionen. Den tolkning om bunden prövning som gjordes i samband med den lagen bör därför tillämpas också på den föreslagna 6 §. Den likabehandling av avgiftsskyldiga som grundlagsutskottet förutsatte 2004 har beaktats i 6 § 3 mom.

På dessa grunder föreslår ekonomiutskottet att 6 § i lagförslag 4 godkänns enligt propositionen.

Detaljmotivering

1. Lag om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag

1 kap. 3 §. Definitioner. Definitionen i 1 mom. 2 punkten av värdepappersföretag föreslås ändrad så att det intas en hänvisning uttryckligen till artikel 2.3 i resolutionsdirektivet, där det talas om värdepappersföretag som bedriver handel med finansiella instrument för egen räkning eller för att säkerställa emission. Ändringen preciserar lagens tillämpningsområde.

Författningshänvisningen i paragrafens 24 punkt har korrigerats och en precisering av teknisk natur gjorts i 4 mom.

1 kap. 6 §. Resolutionslagens syften och allmänna tillämpningsprinciper. Paragrafrubriken har omformulerats och en språklig ändring gjorts i 6 punkten.

2 kap. 1 §. Skyldighet att upprätta en resolutionsplan. Språkdräkten i 7 mom. har precisrats.

2 kap. 10 §. Förenklade skyldigheter för vissa institut. Bestämmelsen baserar sig på artikel 4 i resolutionsdirektivet. Enligt direktivet ska "förenklade skyldigheter" tillämpas på ett institut om den bedömningen görs att dess fall inte har s.k. betydande negativa konsekvenser för verksamheten på finansmarknaden.

Avsikten är att i paragrafens 1 mom. föreskriva att verket måste definiera vilka förenklade krav som gäller enligt resolutionsplanen för sådana institut som med beaktande av målen och tillämpningsprinciperna för 1 kap. 6 § och följdena av att ett institut upphör till följd av konkurs inte kan bedömas ha betydande negativa konsekvenser för finansmarknaden, andra institut, tillgången på finansiering eller över huvud taget för ekonomin.

För att syftet med regleringen ska framgå tydligare föreslås det att i 1 mom. stryks orden "betydande negativa" eftersom de i detta sammanhang kan orsaka förvirring i fråga om syftet med regleringen.

2 kap. 12 §. Tillämpning av EU:s resolutionsförfordning. En felaktig författningshänvisning har korrigerats.

4 kap. 4 §. Offentliggörande av beslut om inledande av resolutionsförfarande. Språkdräkten i 1 mom. har precisrats på finska. Den svenska versionen påverkas inte.

4 kap. 5 §. Resolutionsförvaltning av företag som hör till en grupp. Utskottet har formulerat om 2 mom.

4 kap. 6 §. Allmänna principer för resolution. Utskottet föreslår inga ändringar i lagrummet men däremot en komplettering av motiveringen

till 1 mom. 1 punkten så att bestämmelsen tolkas på ett sätt som stämmer överens med bolags- och insolvensrättens allmänna principer.

Enligt lagrummet ansvarar de aktörer som nämns i lagrummet för ett instituts förluster enligt samma förmånsordning som vid institutets konkurs. Ekonomiutskottet preciserar bestämmelsen med att konstatera att i enlighet med detta ska samtliga aktier dras in innan värdet av kapitallån och skulder skrivs ner.

5 kap. 2 §. Värderare. Utskottet har gjort grammatikalisk korrigering i 2 mom. som inte påverkar den svenska texten.

7 kap. 2 §. Resolutionsverktyg. I paragrafens 3 mom. föreskrivs det om resolutionsverktyg och hur de kostnader som institutet orsakas på grund av dessa ska täckas. Enligt momentet kan Verket för finansiell stabilitet besluta ta ut en rimlig ersättning hos ett institut för sina kostnader för användningen av resolutionsverktyg. Det kan vara fråga t.ex. om kostnader för värdering av institutets verksamhet eller kostnader för att säkerställa institutets fortsatta verksamhet.

Grundlagsutskottet har krävt att förslaget kompletteras med bestämmelser om grunderna för ersättningsbeloppet. Ekonomiutskottet föreslår därför att momentet preciseras så att den ersättning som tas ut ska grunda sig på självkostnadsvärdet.

8 kap. 3 §. Genomförande av nedskrivning och konvertering. Utskottet har gjort språkliga ändringar i 3 mom. som inte påverkar den svenska texten.

8 kap. 10 §. Samarbete med andra EES-staters resolutionsmyndigheter. Paragrafens 6 mom. har omformulerats och en korrigering av författningshänvisningen gjorts i 8 mom.

9 kap. 2 §. Principer för överföring av affärsverksamhet. Språkdräkten i 1 mom. har precisrats.

11 kap. 1 §. Bildande av egendomsförvaltningsbolag samt överlåtelse av tillgångar och skulder. Språkdräkten i 5 mom. har preciserats.

12 kap. 1 §. Befogenheter. Enligt paragrafens 1 mom. 2 punkten får verket trots sekretessbestämmelserna utföra inspektioner i institut i den utsträckning som skötseln av uppgifterna kräver.

Grundlagsutskottet förutsätter att lagrummet kompletteras med en hänvisning till 39 § i förvaltningslagen.

12 kap. 10 §. Befogenheter att tillfälligt skjuta upp rätten att säga upp eller häva avtal. En paragrafhänvisning i 1 mom. har rättats till.

14 kap. 4 §. Resolutionskollegiets uppgifter och verksamhet. Utskottet har rättat den språkliga utformningen av 1 mom. 6 punkten.

14 kap. 10 §. Verkets informationsskyldighet och uppgifter när det i egenskap av koncernresolutionsmyndighet bedömer förutsättningarna för resolution av ett institut. I 5 mom. 1 och 2 punkten har utskottet preciserat utformningen av texten.

14 kap. 13 §. Finansiering av en resolution. Utskottet har preciserat 2 mom. 5 punkten.

17 kap. 3 §. Ändringssökande. I paragrafen föreskrivs om överklagande av verkets beslut med stöd av lagen.

Enligt artikel 85.3 i resolutionsdirektivet måste medlemsstaterna säkerställa att överklaganden behandlas skyndsamt. Ekonomiutskottet föreslår att paragrafens 2 mom. kompletteras så att en skrivning tas in enligt vilken förvaltningsdomstolen ska behandla ett besvärssärendeskyndsamt.

18 kap. 1 §. Påföljdsavgift. Hänvisningarna i 1 och 2 mom. har preciserats.

2. om myndigheten för finansiell stabilitet

Ingressen. Lagförslaget innehåller en framställning om inrättande av en fond utanför statsbudgeten. Det måste därför godkännas med kvalificerad majoritet enligt 87 § i grundlagen.

Utskottet korrigerar ingressen i fråga om lagstiftningsordningen.

1 kap. 3 §. Definitioner. I 1 mom. 5 punkten föreslås motsvarande precisering av definitionen av värdepappersföretag som i 3 § 1 mom. 2 punkten ovan i lagförslag 1.

Dessutom har utskottet preciserat författningshänvisningar i 1 mom. 1, 9, 1 och 15 punkten.

1 kap. 4 §. Uppgifter. Utskottet har preciserat 1 mom. 5 punkten.

2 kap. 4 §. Delegation. Språkdräkten i 1 mom. har preciserats. Utskottets ändringsförslag påverkar inte den svenska texten.

3 kap. 6 §. Särskilda bestämmelser om placering av insättningsgarantifondens tillgångar. Utskottet har korrigerat ett tryckfel i 2 mom. Korrigeringen påverkar inte den svenska versionen.

4 kap. 1 §. Beräkning av EU:s stabilitetsavgift. I paragrafen har beaktats kommissionens delegerade förordning som är under beredning⁷.

4 kap. 2 §. Betalningsförfarande för EU:s stabilitetsavgift. I paragrafen beaktas den förordning som nämns i 1 §.

4 kap. 5 §. Den nationella stabilitetsavgiften och målnivån för resolutionsfonden. I paragrafen beaktas den förordning som nämns i 1 §.

⁷ Kommissionens delegerade förordning (EU) N:o .../..., given 21.10.2014, om komplettering av parlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU om finansieringsandelar som ska inbetalas på förhand till finansieringsarrangemangen för resolutionsförfarandet; Kom.dok. nr: C(2014)7674 final

4 kap. 6 §. *Grunderna för fastställande av den nationella stabilitetsavgiften.* I paragrafen beaktas den förordning som nämns i 1 §.

4 kap. 8 §. *Användning av nationella stabilitetsavgifter.* Utskottet har preciserat vissa termer i 1 mom. 1 punkten.

5 kap. 4 §. *Insättningsgarantiavgift och insättningsgarantisystemets anslutningsavgift.* I paragrafens 1 mom. föreskrivs om inlåningsbankernas skyldighet enligt artikel 10.1 i resolutionsdirektivet att årligen betala en insättningsgarantiavgift till insättningsgarantifonden.

Utskottet föreslår att lagrummet kompletteras så att det går att utnyttja den i 10.3 nämnda möjligheten att ta in en del av de medel som målnivån kräver genom bankernas betalningsåtaganden. Enligt kompletteringen skulle högst 30 procent av insättningsgarantifondens miniminivå utgöras av inlåningsbankernas betalningsåtaganden.

5 kap. 7 §. *Användning av insättningsgarantifondens tillgångar.* Utskottet har korrigerat ett skrivfel i 2 mom. Korrigeringen påverkar inte den svenska versionen.

5 kap. 8 §. *Garanterade insättningar.* Paragrafens 2 mom. handlar om avvikelser vid bostadsbyte.

Paragrafens 2 mom. föreslås preciserad så att den föreslagna avvikelstens utsträckning i tid framgår klarare. En förutsättning för lagrummets tillämplighet är att de medel som influtit vid en försäljning av bostad på det sätt som avses i propositionen (s. 149/II) har satts in på ett konto i inlåningsbanken högst sex månader före den dag då betalningsskyldighet enligt 9 § inträder. Då fristen beräknas är det väsentligt att den insättning som avses i 1 kap. 3 § 11 punkten har skett inom ramen för fristen, trots att insättningen eventuellt registreras först senare.

5 kap. 13 §. *Hur insättningsgarantin påverkas av att inlåningsstocken överförs.* I paragrafen föreskrivs enligt artikel 14.3 i direktivet om följderna av en överföring av inlåningsstocken.

Utskottet föreslår att lagrummet kompletteras med en bestämmelse som motsvarar gällande 14 kap. 15 § i kreditinstitutslagen om visstidskydd för insättningar vid fusioner.

Paragrafen föreslås därför få nya 1 och 2 mom. varvid propositionens 1—4 mom. blir 3—6 mom. Till följd av kompletteringen måste författningshänvisningen i 2 mom. i RP, som nu blir nytt 4 mom., korrigeras.

5 kap. 14 §. *Insättningsgarantifondens resolutionsfinansiering.* I paragrafen föreskrivs om insättningsgarantifondens deltagande i resolutionskostnader enligt artikel 109 i resolutionsdirektivet. Direktivet förutsätter att fondens deltagande begränsar sig till de slutliga förluster den skulle ha svarat för om inlåningsbanken hade försatts i konkurs. I punkt 4 i den nämnda artikeln preciseras begreppet förlust så att det som avses är nettoförlust.

Utskottet föreslår att 3 och 5 mom. preciseras så att med förlust avses nettoförlust.

7 kap. 9 §. *Ordningsavgift.* I paragrafen föreslås vissa preciseringar som inte påverkar den svenska texten.

8 kap. 2 §. *Övergångsbestämmelser.* I paragrafen finns en övergångsbestämmelse som gäller den maximala betalningstid för ersättningar som avses i 5 kap. 10 §.

På motsvarande sätt som ovan i 4 kap. 1, 2, 5 och 6 § har utskottet i paragrafens 1 och 6 mom. beaktat den under beredning varande kommissionsförordning som publicerades 21.10.2014.

I paragrafens 2—4 och 9 mom. har dessutom gjorts vissa språkliga ändringar.

3. om godkännande av avtalet om överföring av och ömsesidighet för bidrag till den gemensamma resolutionsfonden samt med förslag till lag om genomförande av de bestämmelser i avtalet som hör till området för lagstiftningen

Lagrubriken. Lagrubriken har ändrats så att den motsvarar innehållet. Riksdagen godkänner i

enda behandling utifrån en kläm det avtal som avses i regeringens proposition.

4. om förvaltningsavgift till Verket för finansiell stabilitet

8 §. *Ändringssökande.* I paragrafens 2 mom. föreskrivs att verkets beslut med anledning av en begäran om omprövning får överklagas genom besvär hos Helsingfors förvaltningsdomstol. I lagrummet finns däremot inga bestämmelser om myndigheters rätt att överklaga då förvaltningsdomstolen har ändrat eller upphävt en myndighets beslut. Myndighetens rätt att söka ändring blir därmed beroende av domstolens övervägande från fall till fall med stöd av 6 § 2 mom. i förvaltningsprocesslagen.

Utskottet föreslår en ändring på denna punkt, det vill säga en motsvarande bestämmelse som den i 17 kap. 3 § i lagförslag 1. Utskottet har kompletterat 8 § 2 mom. med en bestämmelse enligt vilken verket har rätt att genom besvär överklaga ett beslut av Helsingfors förvaltningsdomstol varmed förvaltningsdomstolen har ändrat eller upphävt verkets beslut.

5. om Finansinspektionen

Ingressen. I ingressen beaktas förslaget till ändring av 67 §.

67 §. *Överföring av inspektionsuppgifter. (Ny)* Det föreslås att 3 mom. justeras så att den stämmer överens med artikel 28 i parlamentets och rådets förordning (EU) nr 1095/2010. Artikelnen ger de behöriga myndigheterna möjlighet att överföra uppgifter och ansvar till europeiska värdepappersmarknadsmyndigheter. Enligt det föreslagna momentet kan Finansinspektionen betala ersättning också till en europeisk tillsynsmyndighet eller till en utländsk EES-tillsynsmyndighet för uppdrag som följer av en sådan överföring. Det är nödvändigt att utsträcka möjligheten att betala ersättning för överförda uppdrag till alla europeiska tillsynsmyndigheter. I överensstämmelse med föreslagna 67 § 7 mom. är det motiverat att ge Finansinspektionen möj-

lighet att betala ersättning till de europeiska tillsynsmyndigheterna i de situationer som avses i de europeiska finanstillsynsförordningarna då Finansinspektionen överför tillsynsuppgifter till dessa myndigheter.

Paragrafens 7 mom. föreslås ändrat så att det inte ska vara ett villkor för överföring att tillsynen måste gälla uppdrag som är kopplade till en effektiv tillsyn över ett tillsynsobjekt eller konglomerat som bedriver gränsöverskridande verksamhet. En insnävning av tillämpningsområdet för begränsningen enligt den gällande lagen i de fall som avses i momentet gör det möjligt att i fler fall än för närvarande överföra tillsynsuppdrag, såsom inhämtning av uppgifter, till de europeiska tillsynsmyndigheterna. Avsikten med det föreslagna momentet är inte att rubba rättsläget och en delegering t.ex. av beslutanderätten till en europeisk tillsynsmyndighet förutsätter även i fortsättningen att villkoren i 67 § 6 mom. uppfylls.

6. Lag om ändring av kreditinstitutslagen

Ingressen. Den gällande svenskspråkiga versionen av 12 kap. 15 § 1 mom. motsvarar inte språkdräkten i det finska lagrummet. En tekniskt preciserande föreslås därför i den svenskspråkiga bestämmelsen.

I ingressen beaktas dessutom de nya paragrafändringar som utskottet föreslår nedan.

1 kap. 1 §. *Lagens syfte. (Nytt)* Utskottet har korrigerat ett skrivfel i den gällande lagen.

8 a kap. 13 §. *Förenklade skyldigheter.* Bestämmelsen baserar sig på artikel 4 i resolutionsdirektivet. Enligt direktivet ska "förenklade skyldigheter" tillämpas på ett institut om den bedömningen görs att dess fall inte har s.k. betydande negativa konsekvenser för verksamheten på finansmarknaden.

Avsikten är att i paragrafens 1 mom. föreskriva att Finansinspektionen måste definiera vilka förenklade krav som gäller enligt en återhämtningsplan, för att avvikelser från 8 a kap. ska kunna göras. Kraven gäller sådana institut som med

beaktande av målen och tillämpningsprinciperna för 1 kap. 6 § i resolutionslagen och följderna av att ett institut upphör till följd av konkurs inte kan bedömas ha betydande negativa konsekvenser för finansmarknaden, andra institut, tillgång- en på finansiering eller över huvud taget för ekonomin. Trots det som sägs ovan kan Finansinspektionen när som helst tillämpa de förpliktelser fullt ut som nämns i 8 a kap.

För att syftet med regleringen ska framgå tydligare föreslås det att orden "betydande negativa" i 1 mom. stryks eftersom de i detta sammanhang kan orsaka förvirring i fråga om syftet med regleringen.

10 kap. 8 §. Buffertkrav för andra systemviktiga institut. (Nytt) Utskottet har korrigerat vissa fel i den gällande lagens 2, 3 och 6 mom. Lagrummen motsvarade inte tillräckligt exakt villkoren enligt artikel 131 i kreditinstitutsdirektivet, som ligger till grund för regleringen.

23 kap. 2 §. Övergångsbestämmelser om kapitalkonserveringsbuffertar och kontracykliska buffertkrav samt buffertkrav för systemviktiga institut (Nytt) En paragrafhänvisning i 2 mom. har rättats till.

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelsen. Utskottet föreslår att ikraftträdandebestämmelsen kompletteras med nya 11 och 12 mom. Kompletteringarna hänför sig till 7 mom. 2 punkten i samma bestämmelse som syftar till att trygga likabehandlingen av insättare och en så snabb betalning av ersättningar som möjligt. Avsikten med föreslagna 11 och 12 mom. är att förhindra att det uppkommer situationer där en inlåningsbank som anslutit sig till systemet med insättningsgaranti först efter att lagen trätt i kraft ska kunna få ekonomisk vinning av de medel som inflytt till den gamla insättningsgarantifonden. Momentet motsvarar i sakligt hänseende föreslagna 5 kap. 15 § i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet, där det föreskrivs om verkets regressrätt då den nya insättningsgarantifondens medel har använts för att ersätta insättningar eller betala resolutionsfinansiering. I det föreslagna 12 mom. föreskrivs dessutom om vad som

gäller för den gamla insättningsgarantifondens borgenärer vid en ny inlåningsbanks konkurs.

I paragrafens 8 mom. har det gjorts ändringar som preciserar regleringen.

8. Lag om ändring av lagen om investerings- tjänster

Ingressen. I ingressen beaktas de nya paragraf- ändringar som utskottet föreslår nedan.

Utskottet föreslår också att 1 kap. 4 § 3 mom. och 7 kap. 8 a § upphävs.

I lagens 1 kap. 4 § 3 mom. finns en hänvisning till lagens 7 kap. 8 § 2 mom., som har ändrats genom lag 623/2014 på ett sätt som gör hänvisningarna och samtidigt hela momentet överflödiga.

Det föreslås att 7 kap. 8 a § upphävs eftersom det i 7 kap. 8 § 2 mom. i lagen om investerings- tjänster föreskrivs att kreditinstitutslagens 7 och 8 kap. tillämpas på värdepappersföretag. Eftersom 7 kap. 6 § i kreditinstitutslagen redan har en motsvarande bestämmelser om anmälan av överträdelse, behövs det ingen sådan bestämmelse i lagen om investeringstjänster. Bestämmelser om överträdelse av 7 kap. 6 § 1 mom. i kreditinstitutslagen finns redan nu i gällande 15 kap. 2 § 2 mom. 3 punkten i lagen om investeringstjänster och som kan tillämpas vid bestämmande av påföljdsavgift.

1 kap. 4 §. Tillämpning av lagen på kreditinstitut, fondbolag och AIF-förvaltare. (Nytt) Den felaktiga bestämmelsen i paragrafens 2 mom. om tillämpningen av 8 kap. i kreditinstitutslagen även på ersättningar till värdepappersföretags och AIF-förvaltares ledning föreslås bli korrigerad, eftersom frågan om ersättningar till ledningen för värdepappersföretag kommer att regleras separat senare och det redan nu i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder föreskrivs om ersättningar till AIF-förvaltares ledning.

Utskottet föreslår också att paragrafens 3 mom. upphävs i enlighet med vad som sägs i fråga om ingressen.

7 kap. 8 a §. *Rapportering om överträdelser.* (Ny) Utskottet föreslår också att paragrafen upphävs i enlighet med vad som sägs i fråga om ingressen.

11 kap. 8 §. *Ersättning ur andra fonder.* (Nytt) Hänvisningen i paragrafens 1 mom. till bestämmelser om insättningsgaranti föreslås ändrade så att de motsvarar 5 kap. i den föreslagna lagen om myndigheten för finansiell stabilitet.

11. Lag om ändring av lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform

Lagrubriken. En teknisk ändring görs i rubriken. Utöver de paragrafer som nämns i rubriken föreslås ändringar också 6 och 9 §.

Ingressen. I ingressen beaktas de nya paragrafändringar som utskottet föreslår nedan.

6 §. (Ny) Hänvisningen i paragrafens 2 och 4 mom. till bestämmelser om insättningsgaranti föreslås ändrade så att de motsvarar 5 kap. i den föreslagna lagen om myndigheten för finansiell stabilitet.

9 §. (Ny) Hänvisningen i paragrafens 4 mom. till bestämmelser om insättningsgaranti föreslås ändrade så att de motsvarar 5 kap. i den föreslagna lagen om myndigheten för finansiell stabilitet.

12. Lag om ändring av lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform

Lagrubriken. En teknisk ändring görs i rubriken. Utöver de paragrafer som nämns i rubriken föreslås ändringar också i 9 och 12 §.

Ingressen. I ingressen beaktas de nya paragrafändringar som utskottet föreslår nedan.

9 §. (Ny) Hänvisningarna i paragrafens 2 och 4 mom. till bestämmelser om insättningsgaranti föreslås ändrade så att de motsvarar 5 kap. i den

föreslagna lagen om myndigheten för finansiell stabilitet.

Dessutom föreslås det att den sista meningen i 9 § 2 mom. ändras så att den motsvarar en tidigare formulering (lag 423/2013). Ändringen gör det möjligt att undvika att branschen påförs en onödig administrativ och kostsamt börda.

12 §. (Ny) Hänvisningen i paragrafens 1 mom. till bestämmelser om insättningsgaranti föreslås ändrade så att de motsvarar 5 kap. i den föreslagna lagen om myndigheten för finansiell stabilitet.

13. Lag om ändring av sparbankslagen

Lagrubriken. En teknisk ändring görs i rubriken. Utöver de paragrafer som nämns i rubriken föreslås ändringar också i 69 och 87 i §.

Ingressen. I ingressen beaktas de nya paragrafändringar som utskottet föreslår nedan.

69 §. (Ny) Hänvisningen i paragrafens 1 mom. till bestämmelser om insättningsgaranti föreslås ändrade så att de motsvarar 5 kap. i den föreslagna lagen om myndigheten för finansiell stabilitet.

87 i §. (Ny) Hänvisningen i paragrafens 1 mom. till bestämmelser om insättningsgaranti föreslås ändrade så att de motsvarar 5 kap. i den föreslagna lagen om myndigheten för finansiell stabilitet.

Utskottets förslag till beslut

Riksdagen

godkänner det avtal som avses i propositionen,

godkänner den förklaring som avses i propositionen,

godkänner lagförslag 7, 9, 10 och 14—18 utan ändringar och

godkänner lagförslag 1—6, 8 och 11—13 med ändringar (Utskottets ändringsförslag)

Utskottets ändringsförslag

1.

Lag

om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

AVDELNING I

ALLMÄNT

1 kap.

Allmänna bestämmelser

1 och 2 §
(Som i RP)

3 §

Definitioner

I denna lag avses med
(1 punkten som i RP)

2) *värdepappersföretag* värdepappersföretag enligt 6 kap. 1 § 1 mom. i lagen om investeringstjänster (747/2012), som bedriver handel med finansiella instrument för egen räkning eller för att säkerställa emission,

(3—24 punkten som i RP. Utskottets ändringsförslag i 24 punkten påverkar inte den svenska texten)

(2 och 3 mom. som i RP)

Utöver det som föreskrivs ovan i 1 § avses med institut i 4—14 kap. ett institut under resolution och företag som hör till samma grupp som detta.

(5 mom. som i RP)

4 och 5 §
(Som i RP)

6 §

Lagens syften och allmänna tillämpningsprinciper

(1 och 2 mom. som i RP)

Verket ska vid tillämpning av denna lag beakta följande allmänna resolutionssyften:

(1—5 punkten som i RP)

6) *(utesl.)* investeringstjänster i enlighet med 11 § i lagen om investeringstjänster.

7 §
(Som i RP)

AVDELNING II

BEREDSKAP FÖR RESOLUTION

2 kap.

Resolutionsplan

1 §

Skyldighet att upprätta en resolutionsplan

(1—6 mom. som i RP)

Verket kan besluta att institutet och företag hör till samma grupp som detta ska föra en detaljerad förteckning över finansiella avtal i vilka institutet eller ett företag som hör till samma grupp som detta är part. Verket kan bestämma en tid då förteckningen senast ska upprättas och (*utesl.*) uppgifter om avtalen ska tillställas verket.

2—9 §
(Som i RP)

10 §

Förenklade skyldigheter för vissa institut

Verket ska med beaktande av de omständigheter och principer som stiftas i 1 kap. 6 § samt de (*utesl.*) konsekvenser som det har för finansmarknadens funktion, övriga institut, tillgången på finansiering och över huvud taget för ekonomin, att ett institut försätts i konkurs, fastställa villkoren för avvikelser från följande krav på resolutionsplanen som föreskrivs i detta kapitel:

(1—4 punkten som i RP)

(2 och 3 mom. som i RP)

11 §
(Som i RP)

12 §

Tillämpning av EU:s resolutionsförordning

I EU:s resolutionsförordning föreskrivs om resolutionsplanering inom ramen för EU:s ge-

mensamma resolutionsmekanism. I förordningens artikel 8 föreskrivs om företagsenheter och koncerner vilkas resolutionsplaner ska upprättas och godkännas av resolutionsnämnden som avses i artikel 42 i EU:s resolutionsförordning, i artikel 9 om andra än ovan nämnda företagsenheter och koncerner vilkas resolutionsplaner ska upprättas och godkännas av den nationella resolutionsmyndigheten och i artikel 11 om resolutionsnämndens rätt att vid upprättande av resolutionsplaner tillämpar förenklade skyldigheter och undantag.

3 kap.

Bedömning av avvecklings- och omorganiseringsmöjligheter

1—8 §
(Som i RP)

AVDELNING III

RESOLUTION

4 kap.

Ställning av institut under resolutionsförvaltning

1—3 §
(Som i RP)

4 §

Offentliggörande av beslut om inledande av resolutionsförfarande

En sammanfattning av ett beslut enligt 2 § om att ställa ett institut under resolutionsförvaltning, och i övriga fall hela beslutet, ska offentliggöras

(1—5 punkten som i RP)

(2—7 mom. som i RP)

5 §

Resolutionsförvaltning av företag som hör till en grupp

(1 mom. som i RP)

Vid tillämpning av 1 § 1 mom. på företag som avses i denna paragraf ska de villkor som nämns i momentet *granskas* både med avseende på de krav som gäller enskilda företag och med avseende på gruppbaseade krav som gäller koncernens moderföretag.

6 och 7
(Som i RP)

5 kap.

Värdering av tillgångar och skulder1 §
(Som i RP)

2 §

Värderare

(Som i RP. Utskottets ändringsförslag påverkar inte den svenska texten.)

3—13 §
(Som i RP)

6 kap.

Nedskrivning av aktier, andelar och andra poster i eget kapital samt indragning av aktier och andelar1—6
(Som i RP)

7 kap.

Allmänna principer för resolutionsverktyg1 §
(Som i RP)

2 §

Resolutionsverktyg

(1 och 2 mom. som i RP)

Verket kan besluta ta ut en rimlig ersättning som motsvarar *självkostnadsvärdet* för sina kostnader för användningen av resolutionsverktyg hos institutet eller det tillfälliga institutet eller dra av ersättningen från det inlösenpris som avses i 1 mom. 2 och 3 punkten. Verkets fordringar enligt detta moment ska betalas vid institutets konkurs eller vid avveckling av institutet eller bolaget enligt 1 mom. 3 eller 4 punkten, med bästa förmånsrätt efter garanterad insättning enligt verklagen och sådana fordringar som avses i 3 § i betalningsordningslagen.

(4 mom. som i RP)

3—9 §
(Som i RP)

8 kap.

Skuldnedskrivning och konvertering av skulder till kapitalbasinstrument1 och 2 §
(Som i RP)

3 §

Genomförande av nedskrivning och konvertering

(Som i RP. Utskottets ändringsförslag påverkar inte den svenska texten.)

4—9 §
(Som i RP)

10 §

Samarbete med andra EES-staters resolutionsmyndigheter

(1—5 mom. som i RP)

Om de myndigheter som avses i 5 mom. inte inom fyra månader har fattat ett sådant gemensamt beslut som avses i momentet ska verket fatta *beslut* i fråga om dotterföretag som hör till dess behörighet. I beslutet ska beaktas de myndigheters synpunkter och reservationer som ansvarar för koncernresolutionen och beslutet ska tillställas koncernens moderföretag och dotterföretag.

(7 mom. som i RP)

Den tidsfrist på fyra månader som avses i 6 mom. är liktydig med den förlikningstid som avses i artikel 19 i Europeiska banktillsynsordningen. Ärendet kan inte hänskjutas till Europeiska bankmyndigheten efter den fyra månaders tidsfrist som avses i 2 mom. eller efter att ett gemensamt beslut har fattats i ärendet. Om Europeiska bankmyndigheten inte har gett sitt beslut inom en månad träder ska verket göra beslut enligt 2 mom.

(9 mom. som i RP)

11—13 §
(Som i RP)

9 kap.

Överföring av affärsverksamhet

1 §
(Som i RP)

2 §

Principer för överföring av affärsverksamhet

Affärsverksamhet får inte överföras på villkor som avviker från dem som allmänt tillämpas vid verksamhetsöverlåtelser mellan parter som

inte står i beroendeförhållande till varandra. Vid inlösen av aktier och andelar i ett *institut* som ställts under resolutionsförvaltning bestäms inlösenvärdet på basis av en värdering som föreskrivs 5 kap.

(2—4 mom. som i RP)

3—5 §
(Som i RP)

10 kap.

Tillfälliga institut

1—5 §
(Som i RP)

11 kap.

Egendomsförvaltningsbolag

1 §

Bildande av egendomsförvaltningsbolag samt överlåtelse av tillgångar och skulder

(1—4 mom. som i RP)

Verket kan besluta att tillgångar eller skulder som i enlighet med detta kapitel har överförts till ett egendomsförvaltningsbolag ska återföras till institutet, om denna överföring är tillåtet i verkets beslut om överföring av tillgångarna eller skulderna eller om skulderna eller tillgångarna har överförts till egendomsförvaltningsbolaget i strid med nämnda beslut.

(6 mom. som i RP)

2—4 §
(Som i RP)

AVDELNING IV

**VERKETS BEFOGENHETER OCH
SKYDDSÅTGÄRDER**

12 kap.

Verkets befogenheter

1 §

Befogenheter

Verket har rätt att

(1 punkten som i RP)

2) trots sekretessbestämmelserna utföra inspektioner i institut *enligt vad som närmare föreskrivs i 39 § i förvaltningslagen (434/2003)* i den utsträckning som skötseln av uppgifterna kräver.

(2—5 mom. som i RP)

2—9 §
(Som i RP)

10 §

Befogenheter att tillfälligt skjuta upp rätten att säga upp eller häva avtal

Verket kan skjuta upp en parts rätt att säga upp eller häva ett avtal som parten ingått med ett institut som är ställd under resolutionsförvaltning. Ett uppskov som avses ovan får vara gällande högst så länge som föreskrivs i 8 § 1 mom.

(2—4 mom. som i RP)

11 §
(Som i RP)

13 kap.

Skyddsåtgärder

1—7 §
(Som i RP)

AVDELNING V

KONCERNRESOLUTION SAMT FÖRHÅLLANDE TILL TREDJELÄNDER

14 kap.

Koncernresolution

1—3 §
(Som i RP)

4 §

Resolutionskollegiets uppgifter och verksamhet

Till resolutionskollegiets uppgifter hör informationsutbyte om sådan koncernresolution som berör flera EES-stater. Kollegiet ska också

(1—5 punkten som i RP)

6) samordna koncernresolutionsstrategierna och informationen om *ramen*,

(7 och 8 punkten som i RP)

(2—4 mom. som i RP)

5—9 §
(Som i RP)

10 §

Verkets informationsskyldighet och uppgifter när det i egenskap av koncernresolutionsmyndighet bedömer förutsättningarna för resolution av ett institut

(1—4 mom. som i RP)

Verket kan i samband med resolutionsåtgärder, likvidation eller konkurs upprätta en koncernresolutionsordning om

1) resolutionsåtgärder och andra åtgärder i *moderföretaget* visar att något av gruppens institut uppfyller resolutionsvillkoren,

2) resolutionsåtgärder eller andra åtgärder i *moderföretaget* inte längre är tillräckliga för att stabilisera situationen eller sannolikt inte kommer att leda till ett optimalt resultat,

(3 och 4 punkten som i RP)

11 och 12 §
(Som i RP)

13 §

Finansiering av en resolution

(1 mom. som i RP)

Finansieringsplanen ska ha:

(1—4 punkten som i RP)

5) det totala bidraget genom det nationella finansieringsarrangemanget som motsvarar stabilitetsfonden som föreskrivs i 1 kap. 2 § i verklagen för resolution och syftet med och formen för bidraget,

(6—9 punkten som i RP)

(3 och 4 mom. som i RP)

14 och 15 §
(Som i RP)

15 kap.

**Tredjeländers resolutionsbeslut och
tredjeländers filialer**

1—7 §
(Som i RP)

AVDELNING VI

BEGRÄNSNING AV VERKSAMHET SAMT SEKRETESS, ÖVERKLAGANDE OCH PÅFÖLJDER

16 kap.

Begränsning av verksamhet

1—3 §
(Som i RP)

17 kap.

Sekretess och överklagande

1 och 2 §
(Som i RP)

3 §

Överklagande

(1 mom. som i RP)

Verket ska tillställa förvaltningsdomstolen de ekonomiska uppskattningar som verkets beslut är baserade på. *Förvaltningsdomstolen ska behandla ärendet skyndsamt.*

(3—5 mom. som i RP)

4 och 5 §
(Som i RP)

18 kap.

Administrativa påföljder

1 §

Påföljdsavgift

Påföljdsavgift påförs för försummelse eller överträdelse av bestämmelser som avses i 40 § 1 mom. i lagen om Finansinspektionen, dvs. 2 kap. 4 § i denna lag om uppgifter som behövs för upprättande av en resolutionsplan och 4 kap. 1 § 4 mom. om skyldighet att underrätta Finansinspektionen.

Bestämmelser som avses i 40 § 1 mom. i lagen om Finansinspektionen är, utöver de som nämns i 1 mom. i denna paragraf, dessutom de närmare bestämmelser och föreskrifter samt förordningar och beslut som kommissionen har utfärdat med stöd av resolutionsdirektivet.

(3 mom. som i RP)

2 §
(Som i RP)

19 kap.

Ikraftträdande1 §
(Som i RP)**2.****Lag****om myndigheten för finansiell stabilitet**

I enlighet med riksdagens beslut, *tillkommet på det sätt som bestäms i 87 § i grundlagen*, föreskrivs:

1 kap.

Allmänna bestämmelser1 och 2 §
(Som i RP)

3 §

Definitioner

I denna lag avses med
(1—4 punkten som i RP. Utskottets ändringsförslag påverkar inte den svenska texten)

5) *värdepappersföretag* bolag enligt 6 kap. 1 § 1 mom. i lagen om investeringstjänster (747/2012), *som bedriver handel för egen räkning med finansiella instrument eller garanti-verksamhet för finansiella instrument*,

(6—8 punkten som i RP)

9) *avgiftsskyldig kreditinstitut* enligt 1 kap. 1 § 1 mom. i resolutionslagen,

(10 punkten som i RP)

11) *insättning* likvida medel på konto i en inlåningsbank och likvida medel på väg att inflyta samt i enlighet med insättningsavtalet upplupna räntor det datum då beslut enligt 5 kap. 10 § 2 mom. i *enna lag* fattades; som insättning betyds dock inte medel

(a och b underpunkten som i RP)

(12—14 punkten som i RP)

15) *insättare* en fysisk eller juridisk person, ett dödsbo eller någon annan sammanslutning av flera personer som i ett insättningsavtal antecknats som kontoninnehavare, om inte något annat följer *nedan* av 2 mom.,

(16 och 17 som i RP)

(2 mom. som i RP)

4 §

Uppgifter

Verket ska

(1—4 punkten som i RP)

5) genomföra *de beslut som resolutionsnämnden fattat med stöd av resolutionsförfordningen*,

(6—12 punkten som i RP)

(2 mom. som i RP)

2 kap.

Förvaltning1—3 §
(Som i RP)

4 §

(Som i RP. Utskottets ändringsförslag påverkar inte den svenska texten)

5—8 §
(Som i RP)

3 kap.

**Fondens tillgångar och placeringen av dem
samt kostnader och upplåning**

1—5 §
(Som i RP)

6 §

Särskilda bestämmelser om placering av insättningsgarantifondens tillgångar

(Som i RP. Utskottets ändringsförslag i 2 mom. påverkar inte den svenska texten)

7 och 8 §
(Som i RP)

4 kap.

**EU:s stabilitetsavgift till EU:s gemensamma
resolutionsfond och stabilitetsavgiften till den
nationella resolutionsfonden**

EU:s gemensamma resolutionsfond

1 §

Beräkning av EU:s stabilitetsavgift

Den som är avgiftsskyldig ska årligen senast den 31 maj i enlighet med artiklarna 70 och 71 i EU:s resolutionsförordning betala in EU:s stabilitetsavgift till den resolutionsfond som förvaltas av verket. EU:s stabilitetsavgift debiteras av verket.

2 §

Betalningsförfarande för EU:s stabilitetsavgift

Verket ska beräkna stabilitetsavgiften för varje avgiftsskyldig och se till att EU:s stabilitetsavgifter samlas in i enlighet med EU:s resolu-

tionsförordning (*utesl.*) samt fördraget. *Genom förordning av Europeiska kommissionen föreskrivs dessutom särskilt om hur stabilitetsavgifterna ska bestämmas.*

(2—4 mom. som i RP)

3 och 4 §
(Som i RP)

Resolutionsfonden

5 §

Den nationella stabilitetsavgiften och målnivån för resolutionsfonden

Värdepappersföretag ska årligen senast den 31 maj till resolutionsfonden som förvaltas av verket betala en stabilitetsavgift som beräknas i enlighet med 6 §.

(2—6 mom. som i RP)

6 §

Grunderna för fastställande av den nationella stabilitetsavgiften

(1 mom. som i RP)

Genom förordning av Europeiska kommissionen föreskrivs dessutom särskilt om hur stabilitetsavgifterna ska bestämmas.

7 §
(Som i RP)

8 §

Användning av nationella stabilitetsavgifter

Verket kan använda stabilitetsavgifter för att täcka kostnaderna för resolutionsåtgärder som avser ett värdepappersföretag. Sådana åtgärder är

1) garantier för ett sådant värdepappersföretags, dess dotterföretags, *ett i 11 kap. 1 § 1 mom. i resolutionslagen avsett* egendomsförvaltningsbolags eller *ett i 10 kap. 1 § 1 mom. i ovan näm-*

da lag avsett tillfälligt instituts tillgångar eller skulder som är föremål för resolution,

(2—7 punkten som i RP)

(2 mom. som i RP)

9 och 10 §

(Som i RP)

5 kap.

Insättningsgaranti

1—3 §

(Som i RP)

4 §

Insättningsgarantiavgift och insättningsgarantisystemets anslutningsavgift

Om insättningsgarantifondens tillgångar sjunker under det belopp som anges i 3 § ska inlåningsbankerna årligen till verket betala en insättningsgarantiavgift som beräknas i enlighet med 5 § och ska överföras till insättningsgarantifonden så att den når upp till miniminivån enligt 3 §. *Högst 30 procent av insättningsgarantifondens miniminivå kan utgöras av inlåningsbankernas betalningsåtaganden.*

(2—5 mom. som i RP)

5 och 6 §

(Som i RP)

7 §

Användning av insättningsgarantifondens tillgångar

(Som i RP. Utskottets ändringsförslag påverkar inte den svenska texten.)

8 §

Garanterade insättningar

(1 mom. som i RP)

Trots vad som i 1 mom. föreskrivs om ersättningens maximibelopp ska en insättares fordran till fullt belopp betalas av insättningsgarantifondens medel, om insättaren på ett tillförlitligt sätt visar att fordran grundar sig på medel som insättaren har fått vid försäljning av en bostad som varit i dennes eget bruk och att dessa medel används för anskaffning av en ny bostad för eget bruk. *En förutsättning är dessutom att de medel som insättaren har fått vid försäljning av bostaden har satts in på konto i en inlåningsbank högst sex månader före den dag då banken på det sätt som avses i 9 § har underlåtit att betala insättarens tillgodohavande eller registrerats på insättarens konto efter nämnda tidpunkt. Detta villkor anses ha uppfyllts även om insättningen registreras på insättarens konto först efter den tidpunkt som avses i 9 §.* Om inte något annat kan visas anses inlåningsbanken ha underlåtit att betala insättarens tillgodohavande på det sätt som avses i detta moment den dag då denne gjort en anmälan enligt 9 § 1 mom. eller en dag som infaller före det och då verket av en annan insättare fått en anmälan enligt det momentet utifrån vilken det fattat ett beslut enligt 2 mom. i den paragrafen.

(3—6 mom. som i RP)

9—12 §

(Som i RP)

13 §

Hur insättningsgaratin påverkas av att inlåningsstocken överförs

Trots vad som föreskrivs i 8 § 1 mom. om ersättningens maximibeloppet betalas ersättning med stöd av det nämnda lagrummet för en insättning som överförts till en annan inlåningsbank till följd av fusion, delning eller överlåtelse av affärsverksamhet till samma belopp som före överlåtelsen, om inte något annat följer av 2 mom. (Nytt)

Bestämmelserna ovan i 1 mom. tillämpas på infodringsbara insättningar under tre månader från registreringen av en fusion, delning eller överföring av affärsverksamhet. (Nytt)

(3 mom. som 1 mom. i RP)

Inlåningsbanken ska senast sex månader före överföringen av inlåningen enligt 1 mom. underätta verket och insättningsgarantifonden i den EES-stat som avses i 3 mom.

(5 och 6 mom. som 3 och 4 mom. i RP)

14 §

Insättningsgarantifondens resolutionsfinansiering

(1 och 2 mom. som i RP)

Insättningsgarantifondens tillgångar kan användas högst till det *nettoförlustbelopp* som fonden skulle ha ansvarat för om inlåningsbanken hade försatts i konkurs.

(4 mom. som i RP)

Om de inbetalda insättningsgarantiavgifternas andel av *nettoförlusterna* är större än den andel som resolutionsfonden skulle ha täckt vid inlåningsbankens konkurs, ska verket överföra en motsvarande andel av skillnaden till insättningsgarantifonden.

(6 mom. som i RP)

15—19 §
(Som i RP)

6 kap.

Fondens bokslut och revision

1—4 §
(Som i RP)

7 kap.

Särskilda bestämmelser

1—8 §
(Som i RP)

9 §

Ordningsavgift

Ordningsavgift påförs för försummelse att iaktta eller överträdelse av bestämmelser som avses i 38 § 1 mom. i lagen om Finansinspektionen *och dessutom* av 4 kap. 1 § i denna lag om skyldighet att betala EU:s stabilitetsavgift och 5 § i denna lag om skyldighet att betala nationell stabilitetsavgift samt 5 kap. 4 § i denna lag om skyldighet att betala insättningsgarantiavgift.

10 §
(Som i RP)

8 kap.

Ikraftträdande och övergångsbestämmelser

1 §
(Som i RP)

2 §

Övergångsbestämmelser

Med avvikelse från 5 kap. 10 § 1 mom. ska ersättningar betalas ut inom *längst*

(1 och 2 punkten som i RP)

(2 mom. som i RP. *Utskottets ändringsförslag påverkar inte den svenska texten.*)

En inlåningsbank ska till verket betala en årlig garantiavgift som ska användas så att insättningsgarantifonden når upp till den miniminivå som föreskrivs i 5 kap. 3 § (*utesl.*) De årliga avgifterna ska betalas senast den sista juni varje kalenderår. Insättningsgarantifondens målnivå ska uppnås senast den 3 juli 2024.

Verket (*utesl.*) ska se till att insättningsgarantifondens uppgifter samt andra möjliga förbindelser vederbörligen överförs till verket och fonden senast den 31 december 2015 som föreskrivs i denna lag och i kreditinstitutslag.

(5 mom. som i RP)

En avgiftsskyldig andel av den årliga stabilitetsavgiften enligt 4 kap. ska år 2015 beräknas som en andel av de sammanlagda skulderna, med

undantag för eget kapital och garanterade insättningar i förhållande till det sammanlagda beloppet av alla finländska kreditinstituts skulder, med undantag för eget kapital och garanterade insättningar. De avgiftsskyldiga ska år 2015 betala ett belopp som motsvarar 0,1 procent av det sammanlagda beloppet av de finländska kreditinstituts garanterade insättningar. *Med avvikelse från 4 kap. 1 § och 5 § 1 mom. ovan ska kreditinstitut och värdepappersföretag betala den stabilitetsavgift som tas ut för 2015 samt EU:s stabiliseringsavgift senast den 31 december 2015.*

(7 och 8 mom. som i RP)

Verket ska beakta bankskatt som med stöd av lagen om tillfällig bankskatt (986/2012) influtit under den tid lagen varit i kraft och som överförs till stabilitetsfonden när det fastställer stabilitetsavgifter enligt 4 kap. på så sätt att den årligen minskar de avgiftsskyldigas stabilitetsavgift från år 2015. När stabilitetsavgiften bestäms ska bankskatten räknas de skattskyldiga instituten till godo i samma förhållande som de har betalat bankskatt från år 2015 så länge som de medlen räcker.

3.

Lag

om godkännande av *de bestämmelser i avtalet om överföring av och ömsesidighet för bidrag till den gemensamma resolutionsfonden samt (utesl.) om sättande i kraft av de bestämmelser i avtalet som hör till området för lagstiftningen*

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1—3 §
(Som i RP)

4.

Lag

om förvaltningsavgift till Verket för finansiell stabilitet

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1—7 §
(Som i RP)

8 §
Överklagande

(1 mom. som i RP)

Verkets beslut med anledning av en begäran om omprövning får överklagas genom besvär hos Helsingfors förvaltningsdomstol. *Verket har rätt att genom besvär överklaga ett beslut av Helsingfors förvaltningsdomstol varmed förvaltningsdomstolen har ändrat eller upphävt ver-*

kets beslut. I förvaltningsprocesslagen
(586/1996) föreskrivs om ändringsökande.
(3 mom. som i RP)

9—11 §
(Som i RP)

5.

Lag

om ändring av lagen om Finansinspektionen

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen om Finansinspektionen (878/2008) 4 § 4 mom. 3 punkten, 26 § 1 mom. 2 punkten, 38 § 1 mom. 5 punkten, 40 § 1 mom., 41 § 6 mom., 67 § 3 och 7 mom., 71 § 1 mom. 1 och 3 punkten samt 6 mom.,

sådana de lyder, 4 § 4 mom. 3 punkten i lag 752/2012, 26 § 1 mom. 2 punkten i lag 170/2014, 38 § 1 mom. 5 punkten i lag 254/2013, 40 § 1 mom., 41 § 6 mom. och 71 § 6 mom. i lag 611/2014, 67 § 7 mom. i lag 1242/2011 och 71 § 1 mom. 3 punkten i lag 194/2011 samt

fogas till 3 § 2 mom. en ny 7 a punkt, till 29 §, sådan den lyder delvis ändrad i lag 170/2014, ett nytt 6 mom., till 38 § 1 mom., sådant det lyder i lagarna 752/2012, 254/2013 och 170/2014, en ny 6 punkt och till lagen en ny 44 b § som följer:

3, 4, 26 och 29 §
(Som i RP)

4 kap.

Administrativa påföljder

38, 40, 41 och 44 b §
(Som i RP)

67 § (Ny)

isk tillsynsmyndighet eller en utländsk EES-tillsynsmyndighet enligt denna paragraf kan ersättning betalas om uppdragen inte omfattas av den myndighetens ovan avsedda samarbetsförpliktelser.

Vad som i 6 mom. föreskrivs om begränsningar i fråga om delegering av beslutanderätt och överföring av inspektionsuppgifter gäller på motsvarande sätt delegering av beslutanderätt (*utesl.*) till de europeiska tillsynsmyndigheterna i sådana fall som avses i de europeiska finanstillsynsförordningarna.

71 §

(Som i RP)

För mottagandet av uppdrag enligt denna paragraf kan ersättning tas ut. Ersättning ska tas ut för mottagande av uppdrag som inte är baserade på samarbetsförpliktelser som följer av Europeiska unionens lagstiftning, om inte Finansinspektionens direktion av särskilda skäl beslutar något annat. När uppdrag överläts på *en europe-*

Ikraftträdandebestämmelsen
(Som i RP)

6.

Lag**om ändring av kreditinstitutslagen**

I enlighet med riksdagens beslut

upphävs i kreditinstitutslagen (610/2014) 14 kap.,

ändras 1 kap. 1 § 3 mom., 8 § 3 mom., 9 § och 15 § 3 mom., 11 kap. 6 § 2 mom., 10 § och rubriken för 13 §, den svenska språkdiräkten i 12 kap. 15 § 1 mom., 19 kap. 1 § 1 punkten och 20 kap. 1 § 2 mom. 6 punkten och 5 mom. samt 23 kap. 2 § 2 mom., samt

fogas till 1 kap. 2 § ett nytt 7 mom., till lagen nya 8 a och 9 a kap., till 11 kap. nya 5 a §, 10 a, 10 b, 13 a och 13 b §, till 17 kap. 3 § 1 mom. en ny 2 a punkt samt till 20 kap. 1 § 2 mom. en ny 7 punkt som följer:

1 kap.

Allmänna bestämmelser

1 § (Ny)

— — — — —
I 6—8 kap. i lagen om investeringstjänster (747/2012) föreskrivs om tillämpning av denna lag på värdepappersföretag som avses i lagen om investeringstjänster.

2, 8, 9 och 15 §
(Som i RP)

AVDELNING II**FÖRVALTNING OCH STYRNING**

8 a kap.

Återhämtningsplan

1—12 §
(Som i RP)

13 §

Förenklade skyldigheter

Finansinspektionen ska, med beaktande av de syften och tillämpningsprinciper som avses i 1 kap. 6 § i resolutionslagen samt de (*utesl.*) konsekvenser för finansmarknadens funktion, övriga institut och värdepappersföretag, tillgången på finansiering och för ekonomin det skulle få om kreditinstitutet försätts i konkurs, fastställa vilka krav som ska ställas på återhämtningsplanerna och som innebär avvikelse från följande krav som föreskrivs i detta kapitel:

(1—3 punkten som i RP)
(2 mom. som i RP)

14 §

9 a kap.

Finansiellt stöd till finansiella företagsgrupper

(Som i RP)

10 kap.

8 § (Ny)

Buffertkrav för andra systemviktiga institut.

— — — — —
Institut som avses i denna paragraf ska utöver vad som föreskrivs någon annanstans ha kärnprimärkapital enligt denna paragraf, om kreditinstitutet inte omfattas av ett sådant kreditinstituts gruppbaseade tillsyn som Finansinspektionen ansvarar för.

Institut som avses i denna paragraf ska utöver vad som föreskrivs någon annanstans ha konsoliderat kärnprimärkapital enligt denna paragraf, om Finansinspektionen svarar för den gruppbaseade tillsynen över kreditinstitutet.

— — — — —

Med avvikelse från vad som föreskrivs ovan i denna paragraf gäller följande

1) om ett kreditinstitut är ett dotterföretag enligt 2 mom. i denna paragraf till ett utländskt kreditinstitut (moderföretag) som beviljats auktorisation i en annan EES-stat och som motsvarar ett kreditinstitut som avses i 7 § 1 mom. eller 1 mom. i denna paragraf, och en myndighet i en annan EES-stat ansvarar för den gruppbaseade tillsynen över moderföretaget, är kravet på kreditinstitutets buffertkapital enligt denna paragraf högst en procent av dess totala exponeringsbelopp eller högst ett belopp som motsvarar det enligt 7 § eller i denna paragraf avsedda konsoliderade buffertkrav som ska tillämpas på moderföretaget, beroende på vilket som är högre.

2) om ett kreditinstitut är ett dotterföretag enligt 3 mom. i denna paragraf till ett utländskt kreditinstitut (moderföretag) som beviljats auktorisation i en annan EES-stat och som motsvarar ett kreditinstitut som avses i denna paragraf, och en myndighet i en annan EES-stat ansvarar för den gruppbaseade tillsynen över moderföretaget, är kravet på kreditinstitutets konsoliderade buffertkapital enligt denna paragraf högst en procent av dess totala exponeringsbe-

lopp eller högst ett belopp som motsvarar det enligt 7 § eller i denna paragraf avsedda konsoliderade buffertkrav som ska tillämpas på moderföretaget, beroende på vilket som är högre.

— — — — —

11 kap.

Tillsyn över finansiell ställning

5 a, 6, 10—10 b och 13—13 b §
 (Som i RP)

12 kap.

Bokslut, delårsrapport och revision

15 §

Finansinspektionens skyldighet att förordna revisor samt särskild granskning och granskare

Finansinspektionen ska för kreditinstitut och deras holdingföretag förordna en revisor enligt 9 § i revisionslagen, 7 kap. 5 § i aktiebolagslagen och 7 kap. 5 § i lagen om andelslag samt förordna om särskild granskning (*utesl.*) enligt 7 kap. 7 § i aktiebolagslagen och 7 kap. 15 § i lagen om andelslag och granskare enligt 7 kap. 8 § i aktiebolagslagen och 7 kap. 16 § i lagen om andelslag. När det gäller förordnande av revisor och särskild granskare i de ovan angivna fallen ska i övrigt tillämpas revisionslagen, aktiebolagslagen och lagen om andelslag. Finansinspektionen ska dessutom förordna en behörig revisor för ett kreditinstitut och dess holdingföretag, om institutet eller företaget inte har en revisor som uppfyller de i 14 § angivna kraven.

17 kap.

Tredjeländers kreditinstituts rätt att etablera och öppna representationer i Finland

3 §
 (Som i RP)

19 kap.	(1—7 mom. som i RP)
Resolution och avveckling av utländska kreditinstitut	Den gamla insättningsgarantifonden ska överföra <i>de tillgångar som avses i 6 mom.</i> på det sätt som Verket för finansiell stabilitet bestämmer och enligt vad som närmare föreskrivs i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet eller i resolutionslagen.
1 § (Som i RP)	(9 och 10 mom. som i RP)
20 kap.	Om en inlåningsbank inte är medlem av insättningsgarantifonden när denna lag träder i kraft får den gamla fonden en regressfordran på inlåningsbanken till ett belopp som motsvarar det belopp varmed inlåningsbankens insättningar har ersatts ur den gamla insättningsgarantifonden eller på annat sätt har använts för resolutionsfinansiering i enlighet med 5 kap. 14 § i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet. De medel som har återkrävts hos inlåningsbanken ska med ränta överföras till den gamla insättningsgarantifonden. I fråga om räntan på regressfordringar tillämpas 7 och 12 § i räntelagen (633/1982). (Nytt 11 mom.)
Administrativa påföljder	Regressfordringar som avses ovan i 11 mom. har vid en i momentet avsedd banks konkurs samma förmånsrätt som en garanterad insättning enligt 5 kap. 8 § i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet skulle ha haft. (Nytt 12 mom.)
1 § (Som i RP)	
23 kap.	
Ikraftträdande och övergångsbestämmelser	
2 § (Ny)	
<i>Övergångsbestämmelser om kapitalkonservierungsbuffertar och kontracykliska buffertkrav samt buffertkrav för systemviktiga institut</i>	
— — — — —	
Finansinspektionen kan från och med den 1 januari 2015 ställa kontracykliska buffertkrav enligt 10 kap. 3§ 4 mom.	
— — — — —	

8.

Lag**om ändring av lagen om investeringstjänster**

I enlighet med riksdagens beslut

upphävs i lagen om investeringstjänster (747/2012) 1 kap. 4 § 3 mom. och 7 kap. 8 a §, av dem 1 kap. 4 § 3 mom. sådan den lyder i lag 166/2014 och 7 kap. 8 a § i lag 623/2014, ändras (utesl.) 1 kap. 4 § 2 mom., 6 kap. 2 § 1 mom., 11 kap. 8 § 1 mom. samt 15 kap. 2 § 2 mom. 6 punkten och 6 mom., sådana de lyder 1 kap. 4 § 2 mom. i lag 166/2014 och 6 kap. 2 § 1 mom. 11 kap. 8 § 1 mom. samt 15 kap. 2 § 2 mom. 6 punkten och 6 mom. i lag 623/2014, samt fogas till lagen ett nytt 13 a kap., till 14 kap. en ny 4 § och till 15 kap. 2 § 2 mom., sådant det lyder i lag 623/2014 en ny 7 punkt som följer:

1 kap.

Allmänna bestämmelser

4 § (Ny)

Tillämpning av lagen på kreditinstitut, fondbolag och AIF-förvaltare

— — — — —

På fondbolag som tillhandahåller investeringstjänster enligt lagen om placeringsfonder ska i fråga om dessa tjänster tillämpas vad som i 7 kap. 4-6, 8-11 och 17-19 § samt 9-11 och 15 kap. i denna lag föreskrivs om värdepappersföretag. På AIF-förvaltare som tillhandahåller investeringstjänster enligt lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder ska i fråga om dessa tjänster tillämpas vad som i 7 kap. 4-6 och 8-11 § samt 9-11 och 15 kap. i denna lag föreskrivs om värdepappersföretag. *På fondbolag och på AIF-förvaltare som avses i detta moment tillämpas emellertid inte vad som i 7 kap. 8 § 2 mom. föreskrivs om tillämpning av 8 kap. i kreditinstitutslagen på värdepappersföretag.*

— — — — —

6 kap.

Ekonomiska verksamhetsförutsättningar för tillhandahållande av investeringstjänster samt tillsyn över den ekonomiska stabiliteten

2 §
(Som i RP)

11 kap.

8 § (Ny)

Ersättning ur andra fonder

Medel som avses i 5 kap. 8 § i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet (/) och som är insatta på en investerares konto eller är föremål för betalningsförmedling och ännu inte har registrerats på kontot ska ersättas ur insättningsgarantifonden med iakttagande av bestämmelserna i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet.

— — — — —

13 a kap.

Likvidation och konkurs

1 och 2 §
(Som i RP)

14 kap.

Särskilda bestämmelser om utländska värdepappersföretag

4 §
(Som i RP)

15 kap.

Administrativa påföljder

2 §
(Som i RP)

Ikraftträdandebestämmelsen
(Som i RP)

11.

Lag**om ändring av (utesl.) lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform**

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform (1501/2001) 6 § 2 och 4 mom., 9 § 4 mom. samt 21 och 24 f §, av dem 6 § 2 och 4 mom. samt 9 § 4 mom. sådana de lyder i lag 613/2014 samt 21 och 24 § sådana de lyder i lag 408/2004 som följer:

6 § (Ny)

Av ett meddelande som avses i 1 mom. ska framgå att i det fall att en insättares sammanlagda inlåning i de kreditinstitut som deltar i fusionen överstiger den maximigräns för insättningsgarantin som anges i 5 kap. 8 § i *lagen om myndigheten för finansiell stabilitet* (/), ska på insättningsgarantin tillämpas (utesl.) 13 § i det nämnda kapitlet. Insättaren har rätt att inom sex månader från mottagandet av meddelandet, trots de ursprungliga avtalsvillkoren, säga upp inlåning som enligt *nämnda* 8 § (utesl.) helt eller delvis faller utanför insättningsgarantin. Vad som föreskrivs i detta moment ska inte tillämpas, om de överlåtande inlåningsbankerna på det sätt som avses i *nämnda* 8 § 6 mom. betraktas som en enda inlåningsbank vid tillämpning av den övre gräns som avses i *nämnda* 8 § 1 mom.

Vad som ovan i denna paragraf föreskrivs om insättare och insättares uppsägningsrätt i samband med fusion gäller på motsvarande sätt vid flyttning av kreditinstitutets säte till någon annan stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet samt en fusion vid vilken det övertagande kreditinstitutet registreras i någon annan stat. En insättare har uppsägningsrätt, om

inlåning som omfattas av en i *lagen om myndigheten för finansiell stabilitet* föreskriven insättningsgaranti efter åtgärden inte alls eller bara delvis kommer att omfattas av insättningsgarantin. I sitt meddelande till insättaren ska kreditinstitutet redogöra för de ändringar som kommer att ske i uppgifter som har lämnats med stöd av 5 kap. 18 § i *lagen om myndigheten för finansiell stabilitet*.

9 § (Ny)

Vad som i 17 kap. 16 § 6 mom. i aktiebolagslagen föreskrivs om det ursprungliga bolagets skulder tillämpas inte på sådana skulder eller delar av skulder som kan ersättas ur den i 5 kap. i *lagen om myndigheten för finansiell stabilitet* avsedda insättningsgarantifonden eller ur den i 11 kap. i *lagen om investeringstjänster* (747/2012) avsedda ersättningsfonden.

21 och 24 f §
(Som i RP)Ikraftträdandebestämmelsen
(Som i RP)

12.

Lag**om ändring av 30 § i lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform**

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform (423/2013) 9 § 2 och 4 mom., 12 § 3 mom. och 30 §, av dem 9 § 2 och 4 mom. samt 12 § 3 mom. sådana de lyder i lag 615/2014 som följer:

9 § (Ny)

Av ett meddelande som avses i 1 mom. ska framgå att i det fall att det sammanlagda beloppet av en insättares inlåning i de kreditinstitut som deltar i fusionen överstiger den maximigräns för insättningsgarantin som anges i 5 kap. 8 § i *lagen om myndigheten för finansiell stabilitet* (/) ska 5 kap. 13 § i den nämnda lagen tillämpas. Insättaren har rätt att inom sex månader från mottagandet av meddelandet, oberoende av de ursprungliga avtalsvillkoren, säga upp inlåning som enligt *nämnda* 8 § helt eller delvis faller utanför insättningsgarantin. Vad som föreskrivs i denna *paragraf* ska inte tillämpas om de överlåtande inlåningsbankerna på det sätt som avses i 5 kap. 8 § 6 mom. i *lagen om myndigheten för finansiell stabilitet* betraktas som en enda inlåningsbank vid tillämpning av den övre gräns som avses i den nämnda paragrafens 1 mom.

Vad som i denna paragraf föreskrivs om insättare och insättares uppsägningsrätt i samband med fusion gäller på motsvarande sätt vid byte av kreditinstitutets hemort till någon annan stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet samt vid en fusion där det övertagande kreditinstitutet registreras i någon annan stat. En in-

sättare har uppsägningsrätt, om inlåning som omfattas av en insättningsgaranti enligt *lagen om myndigheten för finansiell stabilitet* efter åtgärden inte alls eller bara delvis kommer att omfattas av insättningsgaranti. I sitt meddelande till insättaren ska kreditinstitutet redogöra för de ändringar som kommer att ske i uppgifter som har lämnats med stöd av 5 kap. 18 i *lagen om myndigheten för finansiell stabilitet*.

12 § (Ny)

Vad som i 21 kap. 17 § 6 mom. i lagen om andelslag föreskrivs om det ursprungliga andelslagets skulder tillämpas inte på skulder eller delar av skulder som kan ersättas ur den insättningsgarantifond som avses i 5 kap. i *lagen om myndigheten för finansiell stabilitet* eller den ersättningsfond som avses i 11 kap. i lagen om investeringstjänster (747/2012).

30 §
(Som i RP)

Ikraftträdandebestämmelsen
(Som i RP)

13.

Lag
om ändring av 118 § i sparbankslagen

I enlighet med beslut
ändras i sparbankslagen (1502/2001) 69 § 2 mom., 87 i § 6 mom. och 118 §, av dem 69 § 2 mom., 87 i § 6 mom. sådana de lyder i lag 614/2014 som följer:

69 § (Ny)

— — — — —
Av det meddelande som avses i 1 mom. ska dessutom framgå att bestämmelserna i 5 kap. 13 § i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet (/) tillämpas på insättningsgarantin, om en insättares sammanlagda inlåning i de sparbanker som deltar i fusionen överstiger den maximigräns för insättningsgarantin som anges i 5 kap. 8 § i nämnda kap. Insättaren har rätt att inom sex månader från mottagandet av meddelandet, trots de ursprungliga avtalsvillkoren, säga upp inlåning som enligt nämnda 8 § helt eller delvis faller utanför insättningsgarantin. Vad som föreskrivs i detta moment ska inte tillämpas om de överlåtande sparbankerna på det sätt som avses i 6 mom. i den nämnda 8 § betraktas som en enda inlåningsbank vid tillämpning av den övre gräns på insättningsgarantin som avses i 1 mom. i den nämnda paragrafen.
— — — — —

87 i § (Ny)

— — — — —
De i delningen deltagande sparbankerna är solidariskt ansvariga för de av den ursprungliga sparbankens skulder som har uppkommit innan

verkställandet av delningen registrerats. Om den ursprungliga sparbanken har skulder som en annan sparbank svarar för enligt delningsplanen, uppgår sparbankens sammanlagda ansvar dock högst till värdet av de nettotillgångar som återstår för den eller övergår till den. En borgenär kan med åberopande av det solidariska ansvaret kräva betalning för en skuld som nämns i delningsplanen först när det har konstaterats att borgenären inte får betalning av gäldenären eller ur en säkerhet. I 87 f § 5 mom. föreskrivs om ansvaret för betalning av lösenbeloppet. Vad som föreskrivs ovan i detta moment om skulder tillämpas inte på sådana skulder eller delar av skulder som kan ersättas ur den insättningsgarantifond som avses i 5 kap. i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet eller ur den ersättningsfond som avses i 11 kap. i lagen om investeringstjänster (747/2012).

118 §
(Som i RP)

Ikraftträdandebestämmelsen
(Som i RP)

Helsingfors den 20 november 2014

I den avgörande behandlingen deltog

ordf. Mauri Pekkarinen /cent

vordf. Marjo Matikainen-Kallström /saml
(delvis)

EkUB 20/2014 rd — RP 175/2014 rd

medl. Lars Erik Gästgivers /sv
Teuvo Hakkarainen /saf
Harri Jaskari /saml
Antti Kaikkonen /cent (delvis)
Johanna Karimäki /gröna (delvis)
Pia Kauma /saml
Jukka Kärnä /sd
Eero Lehti /saml (delvis)

Päivi Lipponen /sd (delvis)
Jari Myllykoski /vänst
Martti Mölsä /saf
Johanna Ojala-Niemelä /sd (delvis)
Arto Pirttilahti /cent
Kaj Turunen /saf
Harry Wallin /sd (delvis)
ers. Jouko Skinnari /sd (delvis).

Sekreterare var

utskottsråd Tuula Kulovesi.

RESERVATION 1

Motivering

Den finanskris som fick sin början i USA 2009 visar hur sårbart vart system med en gemensam valuta är.

Euroländernas ekonomiska strukturer och kapaciteter är av mycket varierande slag. Den tyska ekonomin visar ständigt ett kraftigt överskott, medan de andra euroländernas uppvisar underskott.

När finanspolitiken huvudsakligen ligger i varje eurostats egna händer — vilket i och för sig är rätt och riktigt — är det svårt att se att ekonomierna i någon märkbar utsträckning skulle närma sig varandra inom den närmaste framtiden. Det är svårt att lyckas med en gemensam penningpolitik när de finanspolitiska lösningarna ser så olika ut. Det har den utdragna eurokrisen visat med oönskad tydlighet.

Försöken att skapa gemensamma spelregler för att i framtiden undvika den typ av kriser som vi nu upplevt och som fortfarande pågår är välkomna. Det är likaså välkommet att bankunionen genom sin arkitektur syftar till gemensamma och tillräckliga a) spelregler för de krisförebyggande åtgärderna och b) åtgärder för att i rätt tid korrigera förekommande problem.

I fråga om förebyggande åtgärder understöder Centerns riksdagsgrupp såväl förbättrad tillsyn och de åtgärder som krävs för detta, inklusive regelbundna tester, som en kontrollerad ökning av myndigheternas befogenheter att ingripa om det uppstår problem. Vi understöder också verkställandet av de nationella åtgärder som förutsätts i resolutionsdirektivet. Det är ytterst välkommet att i första hand finansinstitutens ägare och investerare genom resolutionsförfarandet påförs ett kraftigt utökat ansvar.

Vi godkänner de åtgärder angående nationella myndigheter och deras befogenheter som följer av direktivet och de lagförslag som bygger på direktivet.

Däremot är vi tveksamma till behovet av ett särskilt verk för resolutionsfrågor, eftersom de

aktuella uppgifterna i många länder sköts genom en avsevärt lättare organisation. Vi är dock redo att godkänna arrangemanget eftersom finanssektorn har godkänt det.

Regeringen föreslår nu att de fondarrangemang som behövs för att skapa beredskap inför kommande kriser ska skötas genom en separat stabilitetsfond. Denna fond ska innefatta såväl den egentliga krisfonden som insättningsgarantifonden.

Centerns riksdagsgrupp ser det som ändamålsenligt att stabilitetsfonden inrättas som en separat fond som står utanför statsbudgeten. Det garanterar en bättre flexibilitet än en budgetbunden lösning och det belastar inte heller utgiftsramen. Det sistnämnda är viktigt också därför att krisfondens tillgångar inte tillhandahålls av skattebetalarna utan utgörs av avgifter som tas ut av kreditinstituten.

Inom stabilitetsfonden ska det enligt propositionen inrättas en separat insättningsgarantifond som byggs upp genom avgifter från kreditinstituten. Fondens minimistorlek är 0,8 procent av de garanterade insättningarna. För detta ändamål torde kreditinstituten använda tillgångarna i den insättningsgarantifond som de själva förvaltar.

Vi ser det som diskutabelt att överföra insättningsgarantifonden från kreditinstituten till det aktuella verket och till en separat stabilitetsfond. Finanssektorn har dock godkänt också detta, så vi nöjer oss med denna lösning. Vi understryker dock att krisfondens och insättningsgarantifondens skyldigheter och ansvar måste vara strikt fastställda i fråga om användningen av tillgångarna i den nuvarande insättningsgarantifonden. Det är vidare ytterst viktigt att den nya insättningsgarantifondens tillgångar inte används för krisfondens behov eller vice versa.

De europeiska ledarna kom redan under 2013 i princip överens om att de nationella resolutionsåtgärderna ska samlas i ett förfarande som på de avgörande punkterna är gemensamt för

alla euroländer. Det slutliga beslutet i frågan togs våren 2014. Också de andra EU-länderna kan besluta om att ansluta sig till förfarandet.

Den s.k. SRM-förordningen, genom vilken de nationella krisfonderna stegvis ska slås samman till en europeisk resolutionsfond, trädde i kraft i somras. Fondens storlek föreslås blir cirka 1 procent av kreditinstitutens och värdepappersföretagens garanterade tillgångar. Det innebär att EU kommer att inrätta en fond på cirka 55 miljarder euro, varav Finlands andel torde uppgå till 0,9—1,3 miljarder euro.

Avsikten är att fondens tillgångar ska samlas in genom gradvis minskande avgifter under perioden 2016—2024.

Målet med denna gemensamma och solidariska resolutionsfond är att bryta den obalanserade kopplingen mellan kreditinstitutet och skattebetalarna; dvs. det faktum att vinsterna tillfaller kreditinstitutet, men kostnaderna för finansiering av stora kriser delvis faller på skattebetalarnas ansvar.

Denna goda strävan leder enligt vår mening nu till att ett dåligt system ersätts med ett nytt, näst intill lika dåligt arrangemang. Det blir nu alltså de europeiska bankerna som i sista hand gemensamt ansvarar för besluten i fråga om europeiska finansinstitutskriser. Enligt vår mening är detta oacceptabelt. Krisfonderna måste också i fortsättningen vara nationella. Fonderna i respektive land måste dimensioneras och arrangemangen för rekapitalisering utformas så att kriserna kan skötas i respektive medlemsland. Det-

ta var länge också Tysklands mål i förhandlingarna om bankunionen.

I händelse av en finansinstitutskris i vilket som helst deltagande EU-land innebär förfarandet med en gemensam resolutionsfond i praktiken att det efter kreditinstitutets ägare och investerare är kunderna i alla europeiska banker som bär finansieringsansvaret, inte krisbanken hemstat och dess skattebetalare.

Beslut om en gemensam fond har alltså fattats genom SRM-förordningen. Det fanns dock ingen rättslig grund för att genom förordning överföra tillgångar från nationella fonder till en gemensam, gränsöverskridande fond. Statsöverhuvudena kom därför överens om att genomföra överföringen genom ett statsfördrag, dvs. det avtal som behandlas i detta betänkande.

Centerns riksdagsgrupp godkänner inte en gemensam fond. Därför motsätter vi oss också avtalet och den i avtalet avsedda överföringen av cirka en miljard euro från Finlands nationella fond till den gemensamma krisfonden.

I detta sammanhang vill vi också fästa uppmärksamhet vid krisfonden och dess princip om fortlöpande insamling av avgifter. Det innebär i praktiken att bankernas solidariska ansvar är närmast obegränsat.

Förslag

Vi föreslår

att riksdagen inte godkänner avtalet.

Mauri Pekkarinen /cent

Antti Kaikkonen /cent

Arto Pirttilahti /cent

RESERVATION 2

Motivering

Det är enligt Sannfinländarna önskvärt att varje EU-land har en egen resolutionsmekanism med tanke på eventuella bankkriser. Vi understöder därför att det centralt på EU-nivå beslutas om en miniminivå för dessa mekanismer, eftersom en dåligt skött bankkris i ett annat land också påverkar den finländska ekonomin. Sannfinländarna kan dock inte godkänna en resolutionsmekanism som innefattar ett så omfattande solidariskt ansvar som i dag. Enligt vår mening bör en gemensam resolutionsmekanism byggas upp i form av ett nätverk av nationella resolutionsmekanismer och resolutionsfonder.

Vi sannfinländare kan inte heller acceptera en resolutionsfond av dagens typ. Finlands andel av den gemensamma fondens kapital är uppskattningsvis 1,2 miljarder euro. Fondens solidariska ansvar innebär att vi finländare i framtiden kan tvingas delta i kostnaderna för andra länders bankkriser med ett belopp som motsvarar vår andel. Det har under uppbyggnaden av bankunionen ständigt betonats att syftet är att förhindra kommande kriser, inte att låta andra länders skattebetalare stå för kostnaderna för den nuvarande krisen. Beslutet att införa solidariskt ansvar för de nationella fonderna redan under den gemensamma fondens första år 2016 tyder dock på att man har för avsikt att använda fonden också för att täcka kostnaderna för dagens kris.

Det är likaså problematiskt att fondens kapital ska uppgå till endast 55 miljarder euro. Med tanke på att banksektorn i euroområdet uppgår till cirka 34 000 miljarder euro är det uppenbart att fonden är helt otillräcklig om en bankkris slår till. Det har därför avtalats att också Europeiska stabilitetsmekanismens (ESM) tillgångar skulle kunna användas för direkt stöd till krisbanker. Detta skulle i praktiken bli ytterligare en väg för hur kostnaderna för andra länders bankkriser kan vältras över också på de finländska skattebetalarna. Sannfinländarna kan under inga om-

ständigheter godkänna att tillgångarna i ESM används på detta sätt.

Ett problem i det nuvarande arrangemanget är att beslutsfattandet är mycket byråkratiskt. Smärre stödbeslut fattas av en liten resolutionsnämnd, vilket kan vara en fungerande lösning. Alla större räddningsoperationer kräver dock godkännande av majoriteten av representanterna för alla länder som hör till bankunionen. Kommissionen kan dessutom överklaga representanternas beslut och föra ärendet till slutligt avgörande i Ekofinrådet. Detta hierarkiska beslutsförfarandet är ytterst problematiskt, eftersom t.ex. beslut om att rädda eller köra ned en bank måste kunna fattas under ett veckoslut, då marknaden är stängd.

Sannfinländarna stöder inte heller ett förfarande där insättningsgarantifondens tillgångar överförs till Verket för finansiell stabilitet och fonden fusioneras med resolutionsfonden. Regeringen avser att genomföra detta trots att direktivet inte kräver det och trots att de medel som fonden samlat in för resolution och för insättningsgarantin ska hållas isär. Förfarandet motiveras bland annat med att förvaltningskostnaderna är lägre om det finns en enda fond. Likväl är tanken att överföringen till den nya insättningsgarantifonden endast ska omfatta det minimibelopp som direktivet kräver, medan resterande tillgångar ska ligga kvar i den gamla fonden. Det betyder att Finland i fortsättningen har två insättningsgarantifonder. Det enda logiska skälet till detta arrangemang är såvitt Sannfinländarna kan se att regeringen skapar beredskap för att i framtiden överföra Finlands nationella insättningsgarantifond till den gemensamma fonden på EU-nivå.

EU:s planer för bankunionen ända från början inkluderat en gemensam insättningsgarantifond. Det var dock inte politiskt möjligt att driva igenom det i samband med den gemensamma resolutionsfonden. Kommissionens mål är dock fortfarande en gemensam insättningsgarantifond.

Sannfinländarna kan på inga villkor godkänna att finländarna också på detta sätt tvingas betala andra länders bankkriser. Till råga på allt skulle överföringen av tillgångarna till en gemensam insättningsgarantifond innebära ännu en kraftig maktförskjutning från Finland till Bryssel, eftersom fonden självklart också skulle styras centralt.

Vi sannfinländare menar att Finland nu snabbt måste lägga om kursen och återta sitt samtycke till att ingå i en bankunion av det snitt som nu är aktuellt och som är ytterst skadligt med hänsyn till Finlands nationella intressen. Våra banker betalar avgifter till resolutionsfonden på samma villkor som alla andra betalare. Vårt inflytande i mekanismen är dock minimalt. Det betyder att vi än en gång avstår från budgetmakt. Det är också skäl att lägga märke till att Storbritannien och

Sverige åtminstone inledningsvis ställer sig utanför bankunionen. London city är Europas finanscentrum, så det är i många avseende problematiskt att Storbritannien inte medverkar. Vår största bankkoncern Nordea har å sin sida hemort i Sverige, så bankunionen är till föga hjälp om koncernen råkar i svårigheter. Bankunionen i dess nuvarande utformning ser inte ut att ge Finland något annat än räkningar att betala. Avtalet om en gemensam resolutionsmekanism har ännu inte ratificerats av något land, så det är ännu inte för sent att handla.

Förslag

Vi föreslår

att lagförslagen förkastas.

Kaj Turunen /saf
Teuvo Hakkarainen /saf
Matti Mölsä /saf